

8.Sayı

Kasım 2020

Yıl: 1
Sayı: 8
Kasım 2020

Editörler

Süveyda Güleç
Sevinç Beysun Sağar

Ön Kapak

Ahmet Öziürk

Arka Kapak

Gül Sultan Çiçek

Düzeltili

Sevinç Beysun Sağar
Süveyda Güleç

Tasarım

Mehmet Hakan Karaduman
Şeyma Karaca

Sosyal Medya Sorumlusu

Aybike Ulubaş

Yardımcı Ekip

Gül Sultan Çiçek
Meryem Özdemir
Seleme Kayabaşı
Zeynep Süde Alataş
Tarkan Güleç

İletişim

rafdergi20@gmail.com

raf.dergi

raf_dergi

*bazı görsel içerikler freepik.com'dan alınmıştır.

02 Editörden 03 Kalemimle Şiir 04 Sana Bir Ad Koymalı Şiir 05 Ve Bir Orman Gibi Kardeşçesine Deneme

06 Arka Sokaklarda Bir Semt Deneme 08 Into The Wild Film Sever 10 The Terminal Film Sever 11 Şiirhane

12 Akıştan Kopmak Deneme 13 Ben Sana Doyamadım Deneme 14 Dilşad Şiir 15 Röportaj

19 Şiirhane 20 Alıntı 21 Tutkuyu Doğurmak Deneme 22 Birleşik Krallık Bizim Memleket

23 Ekibimize Sorduk 25 Hasbihallerin Epiloğunda Deneme 27 Foto-Sentez I 28 Şömine Şiir

29 Uğultulu Tepeler Kitaplık 30 Fahrenheit 451 Kitaplık 31 İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi 32 Bir Şiirin Doğuşu Deneme

33 Yürekteki Hikaye Şiir 34 Sözüm Sana Hayat Şiir 35 İzmir Anısına 36 Bir Gök Yağması Şiir

37 Gezi Yazısı Gezgin 38 Şiirhane 39 Deneme 41 Fotosentez II

42 Çok Geç Şiir 43 Zamanenin Sorunu: Sevgi Şiir 44 Sessizce Deneme 45 Vuslat Şiir

46 Foto-Yorum 47 Annemi Uğurlarken Deneme 48 Büyük Constantine ve Dönek Julian Deneme 49 Şiirhane

i
Ç
i
N
D
E
K
i
L
E
R

Editörden

Merhaba sevgili okur,

Sevgili, sevgi ile, sevgi sahibi...

Harika bir gün batımı, parıl parıl bir güneş, sarı turuncu kırmızı...

Hayatlarımız yoğun, işlerimiz yoğun, hayallerimiz yoğun, beklentilerimiz yoğun, düşüncelerimiz yoğun...

"Bittim ben ah, hep düşünmekten
Bittim ben ah, hep sevmekten"

"Bu yağmurla cömert
Bu güneşle sıcak
Gönlümüzden bahar dolusu kopsun
Iyilikler hasretler kucak kucak
Bir havadan bir havadan"

Derin nefesler alıp, el ele kol kola kendimizle, sevdiğimizle yürümeyi ihmal etmeden, kocaman gülümseyip, güneşe dönüp, kollarımızı açarak, güzel sevmeyi, incitmeden acıtmadan sahiplenmeden beklemeden sevmeyi bildiğimiz, gelen sevgiyi güzelce ve bilgece karşılayıp, sevgiden ürkmeden, sevgiyi kullanmadan, yararlanmadan, besleyip büyütüp güzelleştireceğimiz, güzelleşeceğimiz günlerimizin, sevdiğimizimizin, sevenlerimizin bol olduğu, hep olduğu aylarınız günleriniz anlarınız daim olsun.

Kumpanyalarda hem çalıp oynayıp gezen tarafın coşkusunu hem de geçip gideceğini bildiği bir harikalığı büyülenmişcesine her anın tadına vararak izleyen o seyircilerin heyecanı gibi, heyecanımızı hep diri tuttuğumuz, her anı değerini bilerek yaşadığımız, inişlerimizi de çıkışlarımızı da sevdiğimiz, başarımızı ve hayal kırıklıklarımızı kucakladığımız, mutlu anları dozunda abartabildiğimiz, sevdiğimiz sevdiğimiz günlerin elimizi bırakmaması dileğiyle...

Kasım ayı güzellikler getirsin hayatınıza
Turuncu bir yaprağın süzülüp düştüğünü görürseniz yere
Bir an sıyrılıp o koşuşturmanın içinden, nefeslenin,
Tüm vedalara ve gidişlere selam olsun
Kainat olarak bembeyaz bir sayfa açmanın tam eşliğindeyiz
Kasım ayı güzellikler getirsin hayatınıza, Aralık da Ocak da Şubat da

(Kar tanesi görürseniz bir an sıyrılıp o koşuşturmanın içinden, yüzünüzü okşamasına izin verin)

Sağlıcakla kalın sevgili okur
Mutlulukla kalın

Kalemimle

Ayşenur

Kalemimi elime aldım, yazıyorum.
Yazdıkça farklı fikirler beliriyor aklımda.
Başını, sonunu düşünmeden yazıyorum.

Fikirlerim uyuşmadığında, alıyorum silgiyi elime.
Tam silecekken aklıma geliyor, o kelimeyi de ben yazdım.

Çok zor geliyor o an onu silmek.
Gerçekten silmeli miydim?

Siliyorum...
Gözünün yaşına bakmadan.

Sildiğimin gölgesinde yeni bir kelime ile söze başlıyorum.
Sıralıyorum art arda kelimelerimi ama bu sefer uyumlu oluyorlar birbirleriyle...

Bu kadar önemli miydi, uyumlu olmaları?
Birlikte olabilmeleri için illa benzemeleri mi gerekiyordu?
Neyse diyorum ve devam ediyorum yazmaya...

Klavyede yazı yazmak ve kalemle yazı yazmanın farkı geliyor aklıma.
Klavyede yazsam silmek o kadar ağır gelmeyecekti biliyorum.

Yazmak ve silmek hissi o tuşlarda daha farklı olduğunu hissediyordum.
Sanki ben yazmamışım gibi ne kadar da rahat siliyordum.

Kalemle yazdığımda çaba için içine giriyordu.
Emeğimi satırlarda hissediyordum.

Silmek de yazmak kadar çok değerli geliyordu artık gözüme...

Silemiyordum...

Çünkü onlar da benim eserimdi...
Bana küserler diye korkuyordum sanırım.

Silemiyordum...

Yazdıklarımınla daha çok bağ kurdum o an.
Artık benden bir parça bırakmıştım kağıda.
Nasıl silecektim ki ?!

Silemiyordum...

Artık silmek de istemiyordum.

Sana Bir Ad Koymalı

Tuğçe Durcan

Sana bir ad koymalı,
Ne öyle alelade ne de fevkalade olsun.
Seni çağırıldıklarında,
Rüzgâr değsin yüzüne.

Sana bir ad koymalı,
Hissetmelisin gökyüzünü,
Yeryüzüne sığmamalı ki
Evren kadar sonsuz olsun.

Sana bir ad koymalı,
Ne orkide gibi narin ne de kaktüs gibi dikenli.
Çiçekleri taşımalsın yüzünde,
Onlar gibi açmalısın her güldüğünde.

Sana bir ad koymalı,
Aşmalısın engin denizleri,
Tadını çıkarmalsın dalgaları.
Kaybolup tekrar bulmalısın yolunu.

Sana bir ad koymalı.
Ne ateş olup yakan ne de su olup söndüren mesela.
Yüreğın kavrulmasın sevmekten,
Yitmemelisin sevda yüzünden.

Sana bir ad koymalı.
Ezgiler çalısın kulağına,
Bir duyan bir daha duysun adını.
Elzem olsun seni söylemek.

Sana bir ad koymalı,
Ne şiir gibi kısa ne de roman kadar uzun olsun.
Şiirin büyüünde aramalı seni,
Okudukça ruhlara kazınmalısın.

Sana bir ad koymalı sevgili,
Aşkđ aramak gibi olmalı.
Sevdaya dâhil olmalısın.
Yanıp kül olsan da,
Yeniden tutuşmalısın bir kıvılcımda.

Ve Bir Orman Gibi Kardeşçesine

Aybike Ulubaş

Hava sıcak ve güneşliydi. Ormanda asırlardır süre gelen sessizlik bozulalı birkaç yıl oluyordu. Fakat her seferinde bu gürültü bastırılıyor ve ormanı tekrar sessizlik kaplıyordu. Bu yeni bir hayvan topluluğunun isyanına kadar sürüyor ve gürültüler yeniden başlıyordu.

O gün ormandaki kedilerin protesto günüydü. Bütün kediler bir araya gelmiş “Kedilere adalet, kedilere refah ve kediler için özgürlük” adına yürüyorlardı. Asırlardır var olan aslan hakimiyetine karşı düzenlenen bu yürüyüşte kediler kendileri için ne istiyorlarsa tam tersini de köpekler için istiyorlardı. Köpeklere karşı nefretlerini açıkça dile getirip, onlara adaletsizliği ve onların özgürlüğüne gaspa razıydılar. Onlar tüm bu adalet, refah ve özgürlüğü yalnız kendileri için istiyorlardı.

Tıpkı eşekler gibi... Geçen ay buna benzer bir yürüşü de eşekler düzenlemişlerdi. Hatta eşeklerinki kedilerinkine nazaran daha vukuatlı geçmiş ve aslanların orman içinde güvenlik adına görevlendirildiği tilkiler ile eşekler arasında arbede yaşanmıştı. Eşekler de kendileri için adalet, refah ve özgürlük adına yürüyorlardı. Fakat atlar ve zebralar buna layık değillerdi. Yalnızca kendileri için olmalıydı bunlar.

Her hayvan topluluğu kendi içinde bunları düşünüyor ve cüret edebilenleri gösteri, yürüyüş, protesto gibi yollarla seslerini duyurmaya çalışıyordu. Fakat seslerini kimse duymuyordu. Öyle ki ormanın dört bir yanına haber dağıtan güvercinler bunlardan kimseye bahsetmiyordu bile. Çünkü aslanlar buna izin vermiyordu.

Bu yıllarca böyle süregeldi. Ta ki aslanlar için biriktirilen kışlık yiyecekler ortadan kayboluncaya kadar. Çalınan yiyeceklerin olduğu bölgeye en yakın iki hayvan topluluğunun liderleri aslan kralın karşısına çıkarıldı; Kediler ve köpekler.. İki topluluğun lideri de suçlamayı reddediyor ve kendilerinin hiçbir şey çalmadıklarını savunuyorlardı. Fakat kral iki lideri de dinlemedi bile ve o kış iki topluluğa da yiyecek verilmesini yasakladı. Bu o iki topluluğun da ölümü demekti. O akşam kediler ve köpekler bir araya gelip yıllardır aralarındaki husumete rağmen bu karara birlikte karşı çıkmayı düşündüler. İki taraf da bu fikri kabul etti ve o akşam ormanın gördüğü en büyük isyan başlamıştı.

Kedilerle köpekleri bir arada gören eşekler ve atlar da mecburi bir barışmaya karar verdiler ve hayvan toplulukları tek tek bu gösteriye katılmaya başladılar. Tilkiler ne yaparlarsa yapsınlar fayda etmiyor ve kızgın hayvanları asla durduramıyorlardı. Çünkü artık onlar ayrı ayrı değil bütün bir orman olarak birliktelerdi ve bu onları yenilmez kılıyordu.

O gece aslanlar ormanı terk etmek zorunda kaldılar. Ve orman halkı her topluluktan birer lider seçip ortak yeni bir düzen kurdular.

Ve hala kediler, köpeklerin eşekler ise atların adaleti adına savaşıyorlar. Çünkü biliyorlar ki, düşmanına adil olmayan sistem sana da adil olmayacaktır.

Arka Sokaklarda Bir Semt

Emel Bulut

İnsan kaç yaşına gelirse gelsin bazı şeyler ruhuna yapışmış kara leke misali hiç geçmiyor ne yazık ki. Belleğimize takılı kalmış onlarca hatıralar... Anıların da bir silme tuşu olsaydı keşke diyorum çoğu zaman.

Bazen çocukluğuma gidiyorum, aynı acıları tekrar tekrar yaşıyorum. Olaylar, kişiler farklı olsa da duygular hep aynı kalıyor. İnsan doğduğu yeri unutmak ister mi? Özlemem mi hiç?

Bizim semt; nasıl anlatsam, kuytu bir köşede unutulmuş, terk edilmiş, dönen dünyaya dâhil edilmemiş gibi, aynı dertlerle bürünmüş onlarca evden oluşmuş.

Hiçbir şeyden habersiz öylece sürüp giden dört mevsim yalnızlıklar.

Korkular, telaşlar bitmek bilmeyen bir hengâme. Dünyayı kapı kapı dolaşmışlar da nerede yoksul insan varsa bu semte toplamışlar gibiydi.

Bütün duygulardan yoksun, özgürlüğün olmadığı, kahkahaların giremediği, düşünmenin yasak kılındığı...

Bu yüzden olacak ki; kendi varlığımızın hacminden bile şüphe ederdik. Çıplak ayaklarla hürriyete koşamaz, kaygısızca uçurtmanın ipini salamazdık umutlara.

Kadınlar korkmadan güneşi yüzlerinde hissedemezler, babalar kendilerini bin yıllık mücevher gibi sandık diplerine saklarlardı özenle.

Bilmezdik hiç aldırışsız olmayı, "diken üzerinde" tabiri sanki bizim için yazılıp çizilmişti.

Birimiz acısını belli etse yer yarılıp altında kalacak sanırdık. Saate bakarak geçip giden zamanlar yoktu hiçbir vakit. Gündüzü devirir, karanlık tenini ürpertince silerdik terimizi. Bir taraf devamlı soğuk ve karanlığa bakardı. Yarı aydınlık pencereler ardında titreyen anne babalar, ağlayan çocuklar olurdu devamlı.

Boğazımızda hep bir yumru ile büyütüldük biz. Korkardık ufacık bir neşe beraberinde yeni ızdıraplar getirir diye. Gülmeyi kötü haberin bekçisi ilan ederdik.

Bastıra bastıra varlığını bile unuttuğumuz duygular altında sıkışıp kalırdı ruhlarımız. Kurtulmak cesaret demekti. Cesaret ise güç...

Gücün yoksa cesaret ne mümkün, kuyruğunu kıstırır susup çekilirdin köşene.

Bizim semtte hayaller, gazetenin bir karışık kayranın da yer alan köşe yazıları gibiydi.

Belli belirsiz.

Geri kalan sayfaların da yer alan statüler verilmedi kendi aramızda bizlere, aynı otobüsün içinde giden aynı yolun yolcusuyduk. Ağzlarımız da açlık, kalplerimiz de kaygılar vardı.

Ne zaman çocuk olup sevildik

Ne zaman genç olup sevdik.

Neydi bu vesvese.

Garip bir sessizlik içinde uzaklardan gelen uğultu gibi; gözlerimiz hep ıraklarda.

Kulağımız hep tenhalarda. Dillerimizde acabalarla bir ömür tükettik.

Hayatın karanlık tarafının kanıtıydık biz. Elle gösterilip, gözle görülebilecek kadar hakiki.

Bütün hücrelerimizle hissedebileceğ kadar sahici.

“Bazı şeyler unutulmaz işte,

Doğduğun yer misal... Azıcık büyüdüğün azıcık hatırladığın yer bile...” (Dedemin İnsanları)

Gerçek Bir Yaşam Öyküsü

Into The Wild

Fatma Zehra Kekeç

“Yaşamın keyfi yeni deneyimlerde, bu yüzden sürekli değişen bu ufuktan daha büyük keyif olamaz. Her yeni gün yepyeni bir güneşin altında doğabilir. Hayattan daha fazlasını almak istiyorsan, Ron, monoton bir güvenlik hissine dair inadını bırakıp sana başta çılgınca gelebilecek hayata adımını atmalısın. Bu yaşama bir kez alıştıktan sonra, tüm anlamını ve inanılma güzelliğini göreceksin.”

Amerikalı gezgin Christopher McCandless’in gerçek yaşam hikayesinden uyarlanan “Özgürlük Yolu” filmi ile tanışın! Yazıma filminden bir alıntıyla başlamak istedim, aslında alıntılayacak o kadar can alıcı yer vardı ki hepsini yazsam kitap olurdu diyecektim ama zaten filmimiz bir kitap uyarlaması. Kitap mı film mi her zaman tartışılmış ama ben her ikisinin

de sizlere çok şey katacağını düşünüyorum. Gerçek bir öyküye dayanması, etkileyici mesajları ve içtenliğiyle izleyenleri kendisine bağlayan film, Edie Veder’in de harika müzikleri ile tabiri yerindeyse tadından yenmez hale geliyor.

Filmin baş karakterini Emile Hirsch’in canlandırdığı Chris, zeki ve başarılı olmasının yanında doğaya olan tutkusu ile toplumun isteklerinden farklı hayalleri olan bir gençtir. Zengin ve gösterişli bir hayat yerine yoksulluğu seçen Tolstoy’dan çok etkilenir. Okulunu başarıyla bitirdikten sonra “doğaya” yani Alaska’ya gitmek için yola çıkar. Aslında kendisine doğru içsel bir yolculuğa çıkmıştır. Yol boyunca birçok farklı insanla tanışır, güzel dostluklar kurar, yaşadıklarını, deneyimlerini not alır.

Filmi izlerken adeta geceleri bizleri uykularımızdan eden sorularımızla karşılaşır, içimizde bir yerlerde hep saklı duran uzaklara gitme isteğimizin vücut bulduğunu görürüz. Belki de bu yüzden filmi izledikten sonra hala filmin içindeymiş gibi hissederiz.

Son olarak karakterimizin Alaska'daki evi otobüs 142'nin, gezginlerin otobüsü görmek uğruna bu tehlikeli rotada hayatlarını riske atmaları sebebiyle geçtiğimiz aylarda 1960'lardan buyana bulunduğu bölgeden kaldırıldığı bilgisini aktarayım.

Yine alıntılarla yazımı sonlandırıyorum, iyi seyirler.

"Yalnızca çok uzağa gitme riskini göze alanlar, yaşamda nereye kadar gidebileceğini öğrenirler."

"Yaşadığım bu hayat, benim seçimim."

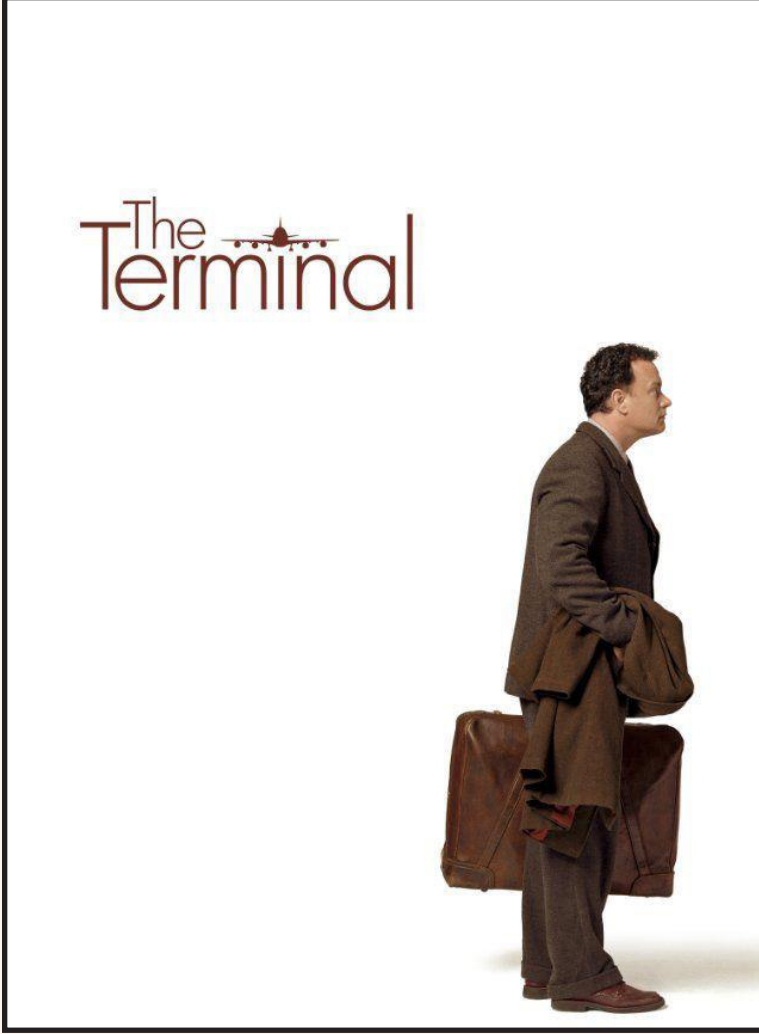
"Mutlu bir hayat yaşadım ve bu yüzden Tanrı'ya müteşekkirim. Hoşçakalın, Tanrı hepinizi kutsasın."

Tür: Dram,Macera
Imdb:8.1
Yönetmen: Sean Penn

The Terminal

Zehra / Umpoucovento

Tür: Komedi, Dram, Romantik
Imdb:7,4
Yönetmen:Steven Spielberg

Başrolünde Tom Hanks'in oynadığı politik komedi-drama türünde bir film.

Krakozya adlı bir ülkeden New York'a gelen Viktor Navorski'nin hikayesini anlatıyor. Amerika'ya giderken ülkesinde askeri darbe olması üzerine Viktor, New York'un JFK Uluslararası Havaalanında mahsur kalır. Pasaportu artık geçersiz olduğu için ABD'ye girme hakkını yitirmiş durumdadır. Kendisi için ideal bir çözüm bulunamaz ve sistemdeki boşlukta kalır. Ülkesine dönmesi de mümkün değildir. Bu yüzden karışıklık geçinceye kadar havaalanı terminalinin transit yolcular salonunda beklemek zorundadır. Bu sebeple orada kendisine bir hayat kurmaya başlar.

Senaryosu tam 18 yıl boyunca Paris-Charles de Gaulle Havalimanı'nda yaşayan Mehran Karimi Nasseri'den esinlenilerek yazılmış.

Yorgun bir günün sonunda sizi dinlendirecek, keyifle izleyebileceğiniz bir film.

Ve son olarak Tom Hanks için bile izlenir diyebilirim sanırım. İyi seyirler..

Hüzün Semti

Gözde Saltı

Bir kalem ve bir şiir,
Bir gözlerin vardı aklımı alan, bir de ellerin.
Ne bizle yaşayabildik, ne bizsiz.
Bir seninle büyüdüm, bir sensiz.
Eskisi gibi uçmuyor artık uçurtmalar, hiçbir şey eskisi gibi değil burada, mutlu ol.
Gülün dikenini kanatmıyor parmaklarımı senin gibi,
Bir yemin uğruna öldürmüyor kurşunlar, ve hiçbir kurşun bir lafın etmiyor mesela.
Bir sevinç çığılığı dolmuyor yüreğime.
Bir sen etmiyor bu şehrin yağmurları.
Hani senin yokluğun iki-üç acı fazlaydı ya bu semte,
Bu semt senden sonra, hep bir hüzün eksik başladı güne.

Kübra Bozdağ

Söz

İnceliğini kaybetmiş küflü cümleler
arasından biri çıka geliyor,
Uyuyorsun, her şey kötü
Ama sen güzel diyorsun ne garip
Bana böyle bahsedilmemişti.
Kapı ağızlarında türeyen
soğuk bakışlardan ziyade,
Kalemi incinmiş bir yazarın çaresiz
bakışlarında aradım ben aşkı.

Akıştan Kopmak

Zeynep Uzun

Hayatın akışından kendini sıyrıp bir kenara, düşünmelisin. İleriyi, şu ânı ve geriye dönük de düşünmeli, nasılsa geçti gitti deyip buruşturup bir köşeye atma. Geçmişte sana aitti tam da şu ân gibi. Ki en büyük öğretmen geçmiştir unutma. Tüm cefa geçmişe aittir, gelecek sefasıyla uğrar hayatına. Büyüten, yetiştirendir geçmiş. İnsanoğlu geçmişe bir öğretici gözüyle bakmak yerine, işe yaramayan, bozuk zaman dilimi gibi bakmayı yeğler. Bu yüzdendir ki geçmiş ne hatırlanmak istenir ne de tekrar yaşanmak. Ama unutmayın ki geçmişsiz bir gelecek tarihi olmayan bir millet gibi ihtimalsizdir.

Ben Sana Doyamadım

Ceren Koşar

Ekim ayının ortalarına geldiğimizde başlar göğüs ağrılarım. Az kaldı derim, Kasım'ın 16'sına... Bu tarihin ömrümdeki önemini, güzelliğini ve her yıl artan hüznünü bir tek ben hatırlıyor olsam belki de bu yazıyı yazmaya başlamayacaktım. Hiç görmediğim ve hiç bilmediğim onlarca bu tarihte saygı ve sevgiyle bir iki satır da olsa anıyor bizi; hikayemizi... Küçük çaplı bir ün ve çok az neşe barındırıyor içinde.

Adını Meltem koymuştum, sıcak bir esinti olsun, yuvamız da onunla sıcacık olsun diye. Nereden bildirdim mevsimlik bir rüzgâr gibi sadece tenimizi okşayıp geçeceğini? Herkes ona aynı zamanda Kasımpatım diyor. Çünkü annesi bir çiçek gibi sevdi onu, sarı bir kasımpatı gibi. Gel gör ki mevsimlik açan bir çiçek ismi vermişiz bilmeden, sonunu düşünmeden. Kardelen demiş olsaydım, güçlü ve hayatta olabilecek miydi?

Doğumundan çok önce başlıyor onun hüznü dolu hikayesi. Doğumu ve yaşadığı birkaç ay boyunca da hiç peşini bırakmıyor. O nasıl bir yalnızlık, o nece bir soğukluk aydınlık odalar içinde... Hangi insan iyileşebilir dokunmadan sevdiğine?

Kasım ayının 16'sında, planlanandan bir gün önce, annesini mutluluktan ağlatacak sancılarla ama yine de annesi baygınken yeni dünyasına geçiş yaptı Meltemimiz. Doğar doğmaz portatif bir kuvöz yoluyla, annesine hiç dokunmadan, onu hiç koklamadan Cerrahpaşa'nın soğuk koridorlarından Asya Kıtası'na seyahat etti. Kaç insana nasip olur doğar doğmaz İstanbul Boğazi'nden geçmek? Peki ya bu öksüzlüğü, onsuzluğu anlatabilmek bana nasip olur mu bir gün? Yine de deniyorum, kasım ayının hatırası şerefine...

Sıcacık bir kuvözde ana kucağı nedir bilmeden başladı kelebek ömrü. Annesinin koynundan hiç ayrılmadan yaşadı sonra, sadece birkaç ay... Annesi kimselere vermezdi kucağından. Koklamaya, öpmeye doyamadı ki hiç! Ağladığında susturmaya çalışmadan, sesine hasret kaldığı ayların acısını çıkartacak kadar görmemiş bir anne... Sonra yine ayrılık, yine yoğun bakım servisinin sönmeyen ışıklı, aydınlığı gözleri yırtan odaları ve yine ziyaret saatleriyle belirlenen, insaflara kalan kavuşmamız...

Bir çocuk ne kadar güzel olabilir? Peki hasta bir çocuk? Güzeller güzeliydi Meltem. Bunu gören sadece ben değildim üstelik. Güzel bir bebek hayal etseniz ona benzerdi. Başı olması gerekenin misliyle büyüktü ama hiç görünür müydü, bilmem. Ben görmezdim. Zeytin tanesi gibi bir çift göz. Beni gördüğünden, ışığı bildiğinden şüpheli... Fındık gibi bir burun, öpünce dudaklarımın içinde

kaybolan. Bal damlayan dudaklar ve güvercin gibi bembeyaz, yumuşacık bir ten... Nazarım degecek diye korktuğum ama gözümü bir an bile ayırmadan saatlerce, taparcasına izlediğim bebeğim, Meltem'im... Kirpiğinin teline ömrümü verdiğim...

Beni yargıladılar. Acımadan sorguladılar. Engelli olacağını bile bile nasıl doğurdun? Size bir şey olursa ona kim bakacak? Acı çekeceğini bile bile nasıl yaptın?.. Ben onun bir milimetrelilik ultrason görüntüsüne âşık olmuşken, yüreğinin yüreğime değiştiğini hissederken nasıl ondan vazgeçebildim? Her sabah uyanıp ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttığımda, karşıma çıkan soluk camlı aynada, sadece büyümekte olan karnıma bakıp tepinerek ağladığım bir gebelik yaşadım ben. Her şey hayal ettiğimden çok daha kötüydü. Fotoğraflarını gördüğüm gebeler gibi prenses falan da değildim. Cenaze namazı kılınmadığı için toprağa girmeyi bekleyen bir ölü gibiydim. Her şeye rağmen ondan vazgeçemedim. Çünkü ondan ayrılmak fikrine hiç tahammül edemedim. Çıldırılmaktı bu. Her şeyin çaresi vardı üstelik; hidrosefaliyle ömrünün ortasında tanışan, iyileşen insanlar vardı. Neden benim fındık burunlu Meltem'im de sağlığına kavuşmasını?

Anlatmayı denedim bir ümit, anlaşılmayı istedim. Mümkün mü anla-ta-bilmek?

Yaşama şansı verdim bize. Çok acı ve çok yalnızlık çektik ayrı uyuduğumuz gecelerde. Her ayrı geçen dakika kadar beyazladı saçlarım. Yüzümde yer eden mimikler gülmekten uzaklaştı, gözyaşlarım kurudu, gözlerimin ışığı sönmüştü. Sonra... 2017 yılının soğuk bir şubatında bedeni bu dünyadan çekip gitti. Dünyanın tüm güzelliklerini de yanında götürerek... Doysun kara topraklar...

18.10.2020
Güzelbahçe/İzmir

Deneme

Dilşad

İrem Gül Yılmaz

Dide ağaçlarının serseri yağmuru,
İslat, tozlu mücerret canımın şefkatini
Aksın kiri pası, yontulmuş derin gizlerimin.
Dayat kuru gölgeni en ağlak tenime
Ferahına ereyim dik duruşlarının.
Benden sezinlensin hülyaların,
Göz kapaklarının ardında uyuyup
Yaşamın fikrinden ayrılığa sürgün edileyim.
Olgunlaşsın acıyan desturlarım,
Önünde dağılsın sonrasız gecelerim.
Toplanıp ömrüme katıl ki
Canımın şenliği kurulsun yolcusuz kervanlarımda.
Bir tek ikiye varsın kalabalığım,
Yalnız ikiye aşikar değil mi ruhtar?
Benden al mahzunluğumu ey dürdane
Kesilsin nefeslerimin bedbaht solukları,
Böylece yaşam dize gelsin sema sonsuzluğunda.
Ara ve bul sensizliğimi
Eski püskü deri defterlerimde,
O zaman anılarımla yaşlanayım
Yaşadıklarına dert olsun yanımda bulunuşların.
Beni savur mecalsiz çölün kavruk sevdasından,
Sen diye tutunayım,
Fecrin şehrengizinden, bahar türkülerinden.
Ve düğünü olsun umut eden can parelerimin,
Ezgisi dahi senin narinliğinde şevke dalsın süzülürken,
Bayılırken ruhumun dinginliği,
Seninle dolup taşsın gönlümün tebessümü.
Ey Piraye'nin lafsında büyüyen çiçek;
Bendeniz yanına kurulan nemli toprak,
Suyundan şifa bulan memleketim sana,
Benden serpilip yetiş hayata,
Bir böyle can katılır benden sana
Ancak sana yaraşır bu cilveli eda.

Almanya'da Almanca
Öğretmeni BegiBegi ile

RÖPORTAJ

Röportaj: Ahmet Öztürk, Zeynep Sude Alataş

1. Hoş geldiniz. Bize biraz kendinizden bahsedebilir misiniz? Kimdir BeGi BeGi, ne işle meşguldür?

Ben Begi Begi, YouTube'daki Almanca kanalımı, Almanca ile ilgilenen varsa zaten az buçuk biliyordur. Almanya'da yaşıyorum, Almanca öğretmeniyim ve Almanca'yı sonradan öğrendim. 6 yıldır Almanca öğreniyorum, 3-4 yıldır da Almanca konuşuyorum. Üniversitede başladı bütün hikaye. Almanya'da hiçbir bağlantım, hiçbir akrabam yoktu. Ailemde dil bilen biri de yoktu. İşte böyle sıfırdan başlamış bir hikaye.

2. Almanya'da Almanca öğretmenliği yapıyorsunuz, yabancı bir dili öğrenip, kendi ülkesinde öğretmeye çalışma süreciniz nasıl oldu?

Üniversite bittikten sonra bir sürü iş başvurusu yaptım. Bir tanesinden olumlu yanıt geldi, süreç öyle başladı. Peki bu noktaya nasıl geldi dersenez, benim aslında bugün Almanca konuşabiliyor olmam ya da bundan iki, iki buçuk yıl önce Almanya'da iş bulmuş olmamın en en önemli fırsatı Erasmus sayesinde oldu. İş Erasmus'ta bulmadım ama nasıl Almanca konuşulabileceğini Erasmus'ta öğrendim. Hacettepe Üniversitesi'nde Alman Dili ve Edebiyatı okudum. Hazırlık sınıfında hiç Almanca bilmiyordum, öğrenmedim. Bölüme geçtiğim zaman başladı asıl Almanca olayları. 3. yılda Erasmus yaptım Almanya'da Heidelberg Üniversitesi'nde ve çok sevdim gerçekten. Erasmus'u da gezip tozmak için kullanmadım, aksine gerçekten Almancayı öğrenmek, Almanlar gibi ders verebilmek için kullandım. Çünkü bizim bölümümüzün anlaşması Almanya'da Alman Dili Edebiyatı ile değil Almanca Öğretmenliği ile idi. Dolayısıyla orada Almanca öğretmenliği dersleri aldım.

3. Almanya ile Türkiye'yi çalışma hayatı açısından karşılaştırır mısınız? Sizce olumlu olumsuz ne gibi farklar var?

Her iki tarafın da bazen olumlu bazen olumsuz tarafı var, ama hangisini daha çok beğeniyorsun diye sorarsanız Almanya kesinlikle. Çünkü belli bir disiplin var ve haklarım var, yani hasta olabilme hakkım var, tatil hakkım var. Almanya'da işini gerçekten hakkıyla yapmak zorundasın. Saygı benim için en önemli şeylerden biri. Maaşının zamanında yatması, her türlü yasal haklara sahip olmanız, kimsenin size hakaret etmemesi edememesi gibi nedenlerden ötürü Almanya'yı her şekilde çok daha uygun ve rahat buluyorum.

4. Dil öğrenimi genel olarak sizin için nedir, nasıl bir süreçtir? Dil öğrenmedeki altın kuralı nasıl tanımlarsınız?

Sıfırdan dil öğrenmiş birisi olarak dil öğrenirken üzerinde durulması gereken bence en önemli şey, ezberlememek. Özellikle bizim ülkemizde bizim insanımız çok güzel ezberleyen insanlar ezber yeteneğimiz çok kuvvetli, fakat bir dil ezberleyerek öğrenilmez Ben kesinlikle buna karşıyım bir dil öğrenilerek öğrenilir yaşayarak öğrenilir bunun için illa o ülkeye gitmeye gerek yok. Ha belli bir noktadan sonra gitmek gerekiyor ama en önemli olan şey bence o dili öğrenirken onu hayatınıza nasıl uyguladığınız. Tek bir kaynağa bağlı kalmamanız. Bir tek Begi Begi videoları ile Almanca öğrenemezsiniz ya da tek bir kitap ile Almanca öğrenemezsiniz tek bir kursa giderek Almanca öğrenemezsiniz. Bunların hepsi bir bütün olmalı. Gramer ayrı çalışılmalı ama gramer her şey değildir. Konuşma ayrı çalışılmalı, evde kendi kendine taklit yapılmalı. Özellikle konuşmayı geliştirirken utanmamak ve çekinmemek çok önemli. Almanlar, İngilizler başka bir dil öğrenirken tabii ki aksanlarında problem oluyor, tabii ki yanlış telaffuz ediyorlar. Konuşmanız ile ilgili söylenenleri takmamak için belki psikolojik bir çalışma yapılmalı. "Kim ne düşünürse düşünsün, ben bunu öğreniyorum" diyebilmek çok önemli.

5. Youtube üzerinden Almanca eğitimleri veriyorsunuz. Sizce gerçekten internet üzerinden yabancı dil öğrenmek mümkün müdür? Ve sizi izleyenlerden olumlu geri dönüş alıyor musunuz öğrendiklerine dair?

3-4 yıl önce internette Almanca videosu yoktu, zaten o yüzden benim kanalım o dönemde çıktığında yüksek bir patlama oldu, sonrasında başka kanallar da geldi. Fakat sadece video izleyerek Almanca öğrenilmez, sadece birini izleyerek bir dil öğrenemezsiniz. Birini izlemek size ekstra bilgi sağlar ama o konuyu uygulamak sizin işinizdir. Yani bir video sizin bir konuyu öğrenme sürecinizde yüzde yirmi beş yardım eder, ne kadar iyi bir video olursa olsun. Son-

rasında sizin o video ile ilgili evde alıştırma çözeniz, konuşmaya çalışmanız, tekrar etmeniz ve "Acaba burada ne demiş, şu kelimeyi niye kullanmış?" diye sorgulamanız gerekir. Size bu öğretir. Benim videolarımda A1, A2 ve B1 sınavlarını geçen insanlar biliyorum, geri dönüşleri oluyor. Bazıları diyor ki "Sadece sizin kanalınızla çalıştım sertifika aldım" hatta sertifikayı gönderiyorlar ki o sertifikalar, Goethe Enstitüsü ya da Telc gibi büyük kurumların uluslararası sertifikaları. Ya bu insanların çok büyük yetenekleri var dili öğrenmeye ya da ekstra kendileri de konuşmak için çabalayarak, ödevler yaparak geliştiriyorlar.

6. Hacettepe'deki eğitiminiz ile Heidelberg üniversitesindeki eğitimlerinizden bahseder misiniz? Farkları var mıdır? Varsa nelerdir?

Hacettepe'de dersler daha çok teorik idi. Kitaplardan öğreniyorduk, hocalardan dinliyorduk ve ona göre bir dönüş sağlamamız gerekiyordu. Heidelberg'deki eğitimde ise genelde 10 sayfadan başlayıp 30 sayfaya kadar gidebilen, uzun dönemde yazılmış büyük ödevler teslim ederdik, ufak çaplı tez diyebilirim. Ya da sözlü sınav oluyordu yani daha çok pratiğe dayalıydı. Almanca öğretmenliğinde okuduğum için bu üniversitede, o bir yılda derslerde özellikle gördüm ki daha çok yaratıcılığa dayalı konular çalışılıyor. Teorik bilgi daha arka planda. Hacettepe Üniversitesi'nde o kadar güzel teorik bilgiler öğrenmişim ki, Almanların ülkesinde kendi kültürleri hakkında daha çok teorik bilgiye sahip olduğum için profesör derste bir şey sorduğunda 60 kişilik sınıfta bir tek ben cevap verebiliyordum. İkinin karışımı olmalı bence, belki öylesi daha iyi olabilir

7. 25 yaşındayken 30 yaşınız için hedef koymuşsunuz bu hedefinize çok daha erken ulaştınız, kendinizi motive etmek için nasıl bir yol izliyorsunuz?

Bir kere benim için önemli olan gerçekten neyi hedeflediğim, o hedefi gerçekten isteyip istemediğim. Türkçede genelde kötü bir tabir olarak kullanılmakla beraber, aslında ben çok hırslı bir insanım. Zeki değilim ama çalışkanım. Yani normalde normal zekaya sahip bir insan belki bir konuyu bir seferde iki seferde anlıyorsa benim o konu için 5 kere çalışmam lazım. Ama o beşinci seferin sonunda öyle bir seviyeye geliyorum ki, o konuyu öğretebilecek düzeyde oluyorum. Yani benim belki hırslım ondan kaynaklanıyor. Ben bir şeyi öğrenirken, "Tamam öğrendim, bu böyledir." deyip kaldırmıyorum. Ya birisi bir gün sorarsa ve anlatmam gerekirse diye düşünüyorum, o da belki öğretmen tarafımdan kaynaklanıyor. Beni asıl motive eden şey öğrenmek. Çünkü öğrenmek hiçbir zaman bitmiyor. Almanya benim için durmayan bir öğrenme nehri gibi bir şeydi. Çünkü orada hep ilerliyorsun. Türkiye'de bir yerden sonra bir şeyler tıkanıyor. Yani bir engel çıkıyor, bir sınav oluyor veya kadro bitiyor vb. Ama Almanya'da hep bir imkanın var. Hep bir yan yol var. Okudun okudun okudun mutlu değilsin bölüm değiştirmek istiyorsun değiştir. Diyolar ki "Ne güzel, ikinci bir şey yapabilecek kapasiten var." Türkiye'de diyolar ki "Boşuna mı okudun, her şey çöpe gitti." aslında tam tersi. O yüzden nerede mutlu olduğun çok önemli. Şunu fark etmişim Almanya'da Erasmus döneminde; Ben Almanya'da, Almanlar arasında çok daha mutluyum, çok daha kendime dönebiliyorum. Toplumaya yönelik olmaktan ziyade kendim için bir şeyler yapıyorum ve bu beni daha mutlu ediyor. Aslında bencilce bir düşünce ile, "Nerede mutluysam oraya gideceğim." şeklinde hedef koyduğum bir yoldu. Haftanın 40 saati çalışıyorum ve bununla beraber özel öğrencilerim ve özel derslerim var, bir de alternatif tıp okuyorum. Bu kadar şeyin arasında haftada iki veya üç tane YouTube videosu paylaşmaya çalışıyorum ve benim bir ekibim yok. Bütün çekimler, ön hazırlık, video birleştirmesi, hepsi sadece bana ait, çok büyük bir vakit alıyor. Buna rağmen kendimi yorgun hissetmiyorum, üretmeye devam edebiliyorum ve insanlara yardımcı oluyorum.

8. Son olarak okurlarımıza ve buradan öğrenci kesiminden arkadaşlarımıza ne söylemek istersiniz?

27 yaşındayım, hayatımı nasıl daha verimli yaşarım ve nasıl daha mutlu, kendim için daha mutlu, bir hayat yaşarım diye çok düşündüm. Ve de bayağı bir şey deneyimledim. 2 farklı ülkede de, ki hatta ailemi ve arkadaşlarımı geride bırakarak tek başıma bir ülkeye gelip burada çalışmak ve hayat kurmak kadar deli şeyler yapmış bir insan olarak, şunu söyleyebilirim; Öncelikle başarının anahtarı bence mutlu olmak, bir yerde kendini mutlu hissetmek, üretken olabilmek, o psikolojiye sahip olabilmek, özellikle gelecek kaygın olmaması, başarıyı ve daha doğrusu üretmeyi tetikliyor. Ürettiğin zaman da en sonunda başarıya ulaşıyorsun. Ama mutluluğun anahtarı nedir diye sorarsanız o zaman da üretmektir derim. Çünkü bunların hepsi birbirine bağlantılı. Eğer bir insan bir şey üretmiyorsa o zaman hayat çok sıkıcı bir hale geliyor. Sürekli yeni bir şey alma ihtiyacı ya da sende olmayan birşeyi varmış gibi gösterme ihtiyacı duyuyorsun. Önemli olan bir şeyleri sürekli öğrenmek. Kendini yenilemek, geliştirmek üe üretmek. Üretmek için illa sıfırdan bir şey icat etmek gerekmiyor. Alt tarafı bir Almanca öğretmeni olarak bildiğim şeyi başka birisine aktarıyorum; o hedefe sahip olan birisine. Ama ben nasıl daha iyi öğretebilirim, nasıl daha çok kişiye ulaşabilirim, nasıl daha verimli videolar yapabilirim şeklinde baktığım zaman kendimi daha üretken hissediyorum. Bunu da nasıl anlıyorum insanların dönüşlerinden, çok teşekkür ederim sınavımı kurtardınız, sayenizde Almanya'ya gelebildim, Avusturya'ya gidebildim, üniversite sınavını geçebildim, ya da hazırlığı sizin sayenizde atladım gibi olumlu dönüşler benim yaratıcı olduğumu ve bununla beraber başarılı olduğumu gösterir diye düşünüyorum. "Ezberleyerek öğrenilmez, bir dil ezberlenemez."

Bir Parça Simit Kadar

Demirkan

Çok da bilmene gerek yok İstanbul'
Taksim meydanında yere düşmüş,
Taş parkeler arasında kalakalmış
Bir parça simit kadar yalnızsın.
Ve Kader kadar kesin yalnızlığın.
Görmelisin o gözden, anlamalısın:

Erinmiyor seni yemeye dilenciler bile
Halini anlatamazsın! Gelemiyorsun dile
O kalabalıkta seni kim, nasıl görsün,
Görmüyorlar seni o kalabalıklar yine

Gece, elini çekmişken insanoğlu, sokaklar
Fareler dünyasında sessizleşsen duraklar
Üzülmekle mutluluğun tam ortasındasın
Şişhanede bir fareye layık olmaktadır

Hoş, zaten bir lokma olabilmektir kesbin,
Bir lokma olabilmektir midesinde ins'in
Ne fark eder ha bura ha farklı bir lağım
Midesinde olmak, insanın ya hayvanın

Sana demezler bile o giderken tekti, oysa
Beraber gidecekti bir dilim peynirle de olsa

Nihat Korkmaz

Güz'ele Dönmek

Çok günah işledim ben de Allah'ım.
Bir kıızı sevdim evvel,
Ağaçlar yapraklarına küs olduğu vakitlerde.
Sonra çok kız ağlattım;
Başkası için ağlamaklı olurken bu şehrin güleç sokaklarında.
Çok günahlarım var benim Allah'ım.
Bugün burda sabaha doğru gün ışığında,
Bu şiiri yazdığım kıza ödenecek çok günahım var.
Görmezden gel bu gece beni, sevmem artık velev ki.
Tövbe eder bir şairin yanına işe girerim belki, güz vakti gene. . .
Sonra onu da aldırırım yanıma asgari bir aşk pahasına.
Ben de çok günah işledim Allah'ım.
Oysa "Ne olursan ol gel." demişti Mevlana,
Affet beni onu bırakıp geledim.
Zira oda beni sevdi bir ara,
Ağaçlar yapraklarına barışık olduğu vakitlerde.

Şiirhane

Hiřt, Hiřt!

Sait Faik Abasıyanık

Nereden gelirse gelsin dađlardan, kuřlardan, denizden,
insandan, ottan, böcekten, çiçekten. Gelsin de nereden
gelirse gelsin! Bir hiřt sesi gelmedi mi fena. Geldikten
sonra yaşasın çiçekler, böcekler, insanoğulları.

Hiřt hiřt!

Hiřt hiřt!

Hiřt hiřt!

Tutkuyu Doğurmak

Sevinç Beysun Sağar

"İtalya'nın bir köşesindeki kumsalda, ay ve ışığı denizde cezbedici bir yol oluşturmuştur. Karakter, kum tanelerini sadece ayaklarının altında değil, ruhunun her bir zerresinde hissederek yürümektedir."

Bu hayatta en çok istediğim şey ne? Enli cümleler kurmayı sevmem, istemem; herhangi bir şeyin "en"i olacağına dair inancım pek yoktur çünkü. En sevilen film, en beğenilen kitap, en çok beklenen insan, en istenilen şey...

Hayatını yaşarken, her gün bir şeyleri seçip, bir şeylerden vazgeçiyor insan. Feragat ediyor belki de, hayal ediyor sonrası için.

Benim de hayallerim var. Bugünüm ve düşlediğim yarınlarım... İstediğim her şeyi yapabilecek gücüm ve inancım var. Bazen iliklerime kadar hissediyorum onu, vadettiği geleceği, yükseliyorum göklere, gök oluyorum, hava oluyorum, nefes oluyorum hem kendime, hem dünyaya. Hedefler, planlar, hayaller, üç adım sonraları, ihtimaller... Büyütmek kendini, dev aynasında görmek bazen, ve sevmek o hali, tebrik etmek ve imrenmek içten içe. Göstermek istemek herkese... Bu bitirici bir şey, bu bazen, iç çürütücü bir şey! Korkmak mı? Başarmaktan mı, başaramamaktan mı, yorulmaktan mı, değişmekten mi, güvenmediğinden mi?

Bazen yavaşlıyor melodisi hayatımın. Sinek oluyorum kafasını çarpıp duran yalancı özgürlüğe. Sanki bir adım uzağındayım hakikat denen şeyin. Düşünüyorum Nietzsche, neyi aramıştı bu kadar hakikaten? Öğretileni mi? Hiç konuşulmayı mı? NEYE BU KADAR YAKINIM? Duyuramıyorum sesimi! Hem duyamıyorum da, bağırdıkça sanki sağır oluyorum, boğazım yırtılıyor ama bir fısıltı bile değil ortaya çıkan...

"Doğru ne yanlış ne, artık bilmiyorum." Farklı anlarda farklı kişilerin ruhundan dökülmüş ve duyulamamış çığlık cümlesi.

Kime açarsın dünyanı, daha kuramamışken kendi yeryüzünü? Gökyüzün hala daha besleyemiyorsa yağmurlarıyla denizlerini, doğanı, her an yıkılacak gibi duruyorsa inşa ettiğin temelin üstüne, ne yapacağını bilemeyen ama güçlü durmaya

çalışan küçücük bir çocuk gibi, kollarını açıp tutmaya mı çalışırsın içine karıştığın o bulutları? Yalvarır mısın kulaklarına sessizce, yıkılmamaları için? Senin olan yer ve gök, bir o kadar yabancı mı sana? Düşüncelerin nerede, korkutuyor mu seni cevaplar, cesaretin kara karşı kardelen gibi gözüküyor ama cevaplar karşısında büküyor mu boynunu? Ah çocuğum, ah yeryüzü gökleri tarafından tarumar olacak diye korkan biricğim, ah içine sığamayan ama dışarı da çıkamayan çocuk, kim tutacak elinden, bir bilsem!

En ol, enin hep kendin ol, en çok kendin ol, kendinle ol. Dünyanı kur, hükmünü sür, düşmekten korkma, düş ki, kalkmanın hazzını yaşayabil. Gün gelir gökyüzünü birlikte tutacağın birileri çıkar karşına, gün gelir gökyüzün, sağ elin olur, seninle olur, sen olur. Dünyana hükmedebilirsin, dünyaya hükmedebilirsin. Herkes her şeye hep olmaz der. Ama olur.

"Karakter, kumsalda doğruca yürümeye devam mı etmeli, yoksa denizdeki yola mı sapmalı karar veremez. Fırtınalı iç çatışmasını sakın mimiklerinde görürüz."

Birleşik Krallık

Asiye Betül A.

Koca bir ada ülkesi olan Birleşik Krallığı hepimiz biliriz; futbolundan, köklü üniversitelerinden veya turistik yerlerinden tanırız. Fakat maalesef çoğumuz Birleşik Krallığın sadece London Eye'dan ibaret olmadığını bilmiyoruz.

Aslında 4 ayrı krallığa ayrılan Birleşik Krallık, İngiltere, İskoçya, Galler ve Kuzey İrlanda'dan oluşuyor. Her Krallık birlikte yönetiliyor olmasına rağmen, tarihleri, kültürleri ve insanları bambaşka. Hatta tarihte krallıkların yüzyıllar boyunca iç savaşları hep devam etmiş.

Brit'ler (Birleşik Krallıklılar) neredeyse biz Türkler kadar çay tüketiyorlar. Her gün saat 5'i çay içmeye ayırıyorlar, akşam 5 çayı kavramı da aslında Brit'lerden geliyor.

Birleşik Krallık bir de müzelerinden çok bilinir. Kasabalarında bile müze olan bu ülkede sadece Londra'da 170 tane olmak üzere, yaklaşık 2,500 müze bulunuyor.

Kraliyet ailesinin ve Shakespeare'in yurdu olan İngiltere, ülkenin en güneyinde bulunuyor ve tüm ülkenin nüfusunun %70'ten fazlasını içinde barındırıyor. Coğrafik olarak da ülkenin %50'sini kaplıyor.

İskoçya, Norveç'e paralel olan bir bölge ve burada Kuzey ışıklarını görmek bile mümkün. Kuzeyde olmasından dolayı da ülkenin en soğuk yeri. İskoçya, yılın neredeyse 365 günü yağmur alıyor ve dolayısıyla ülkenin en yeşil bölgesi. Gölleri, dağları ve ormanları ile ünlü, ve hepimizin bildiği Harry Potter serisinin ilhamı, aynı zamanda çekildiği yer. Ve çokça duyduğumuz Loch Ness canavarını bulduran Krallık. (En soğuk iklime sahip olmalarına rağmen, Birleşik Krallık'ta en sıcak kanlı insanlar İskoçlar olarak bilinir.)

Galler ülkenin en küçük krallığı ve kendine özgün aksanı ile (kendi dili de var) tanınıyor. Galler ülkenin bir diğer Yeşillik alanı ve kaleler ve saraylar ile dolu bir yer. Galler'de nüfusun 3 katından daha fazla keçi ve kuzu olduğu söyleniyor. Ülkenin nüfusunun sadece %5'inden azı Galler'de ikamet ediyor.

Son olarak da Kuzey İrlanda bölgesi; ayrı bir adada olan Kuzey İrlanda. İrlanda ülkesi ile barış anlaşmasından sonra Birleşik Krallık'a veriliyor. Birleşik Krallık'ın çoğunluğu gibi Kuzey İrlanda da genelde yağmurlu ve bulutlu oluyor. Dünyaca ünlü Titanik, Kuzey İrlanda'da yapılmış ve Game of Thrones'da çoğunlukla Kuzey İrlanda'da çekilmiştir.

Birleşik Krallık hakkında daha duymadığımız, bilmediğimiz bir sürü şaşırtıcı bilgi var. Her şehri ayrı tarih kokan bu ülkeye hepimizi bekleriz!

"Şüphe öldürür."

Equalizer

Ahmet

"Tahta pencereyi açtım, rüzgar yüzümü okşadı, sonra seni düşündüm."

Rüzgarım Hatıraları

Seleme

"O kadın intikamını hak ediyor. Ve biz ... biz ölmeyi hak ediyoruz ..."

Kill Bill

Tarık

"Artık yapmam gereken tek bir şey olduğunu anladım: Hiçbir şey. Ne mal mülk, ne anı, ne aşk, ne arkadaş bunların hepsi birer tuzak."

Trois Couleurs Bleu

Zeynep

"Yarın ne olursa olsun, şu an bugünü yaşıyoruz."

One Day

Gül

“Neden çürüyüp gider insan, sessizce.. Acıyla ihtiras arasında parçalanarak ? Neden? Söyle bana, anne.. İnsan neden bilmez nasıl seveceğini?”

Eternity And A Day

Meryem

“Sen atlarsan ben de atlarım.”

Titanic

Aybike

“Yeni dünyaları görmek için sadece bir muma ihtiyaç vardır.”

Edebiyat ve Patates Turtası Derneği

Sevinç

“Saatin kaç olduğunu bilmek istemiyorum. Hangi gün olduğunu ya da nerede olduğumu bilmek istemiyorum. Bunların hiçbiri önemli değil.”

Into the Wild

Süveyda

“Hayat seni hayal kırıklığına uğrattığında ne yapman gerektiğini biliyor musun? Yüzmeye devam et!”

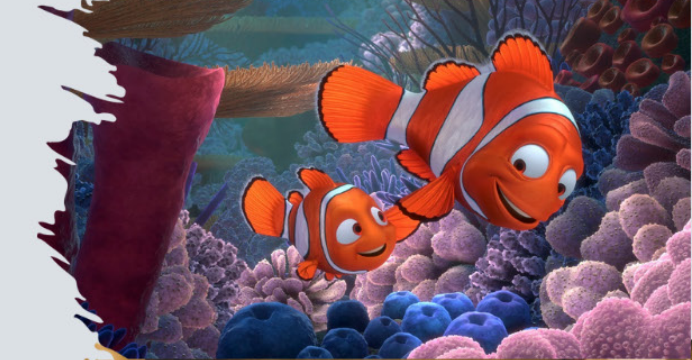
Finding Nemo

Hakan

“Planım yoksa, hiçbir şey ters gitmez.”

Parasite

Şeyma

Hasbihallerin Epiloğunda

Öykü Özcan

“Onunki de filtre kahve olsun.”

“Süt veya şeker ister misiniz? Başka bir isteğiniz var mı?”

Bu sefer konuşma sırasının kendisine geldiğini anlayan R., şaşkınlığını gizleyerek önlerinde sabırla siparişleri bekleyen garsona doğru cevapladı.

“Süt alabilirim, başka bir isteğim yok, teşekkürler.” Garsonun yanlarından ayrılmasını bile bekleyemeyecek bir tartışma boranı ile karşı karşıya oldukları aşikar, ama kimse memnun değil, hasbihallerine devam ettiler.

“Uyku uyanıklığın muhayyelinde birikmiş beklentilerin umutsuzluğun doruklarında peyda etmesi ile görevli, rüyalarımız da insana nefes almasına devam ettiren tek duygunun umut olduğunun farkında olmalı. Ya da belki de yalnızca geçiştiriyoruz, elde edemediğimiz her bir hedefin kırık hayallerinde bir gurur mevcut, öyle değil mi?”

“Yani anlatmaya çalıştığınız şey uykunun aslında bedenimizin uyanıklığı süresince hedeflediği çelişkilerin bilinçsiz polemigi mi? Bu da aslında yalnızlığın bir tanımı değil mi?”

R. yeniden duraksadı, bu sefer kendi içinde yaşadığı derin tereddütü karşısındakinden gizleme gereği duymamıştı, düşünmek için mi, yoksa sadece kendi içinde yeni anımsadığı kayıp zamanlarını sindirmek için mi duraksadığını bilemiyordu, kadının da onun bu yeni tavrını fark

etse bile yaptığı tek hareketin ona sessizliğiyle yeterli zaman vermeye çalışması olduğunu fark eden R., ona kendi içinde bu sefer çok daha yoğun bir minnettarlık duymaktan çekinmedi. Ona yeterli zamanı verebilmek için ömrünün geri kalan yaşanacakları içinde tamamen sessiz kalması gerektiğini ikisi de biliyordu, kadın haklıydı. R. onu bir daha asla hatırlamak istemiyordu. Kalbinde derin bir sızı hissetti, habersizlikler üzerine kurulu hayatında fark etmek istemiyordu.

“Her kafa karışıklığının bir yalnızlık olgusuna çıkması şaşırılacak bir şey değil, bu mefhumun yaygın bir payidarlığı olduğunu siz söylemiştiniz. Tek bir kelimenin bile selvalardan daha derin, gökyüzünden daha karışık olması... İşte bu şaşırılacak bir şey.”

Kadın başını sakince onaylayan hareketlerle sallamak ile yetindi, R.'nin sözleri onu biraz olsun rahatlatmış gibi duruyordu, bakışlarındaki çıkılmazlık kendi içinde hafif bir huzurla rahatladığı an gergin çenesinden ödün vermese bile yüzündeki sert ifadeyi biraz olsun yumuşatmaya başlamıştı. R. kadının biraz da olsa rahatladığını büyük, badem gözleri incecik ve hafif kavisli burnu ile çıkık elmacık kemiklerinden müteşekkil sert yüz hatlarından ödün vermeye başlamasından sezmişti, fakat yine de hafifçe öne eğilmiş ince kaşları ve dümdüz bir çizgi halini alana kadar sertçe birbirine bastırıldığı dolgun dudakları için aynı rahatlamadan bir eser bile yoktu.

R. karşısındaki çelişkilere sahip bu kadını öyle derinlemesine incelemişti ki neredeyse yüzünde çirkinleştirmeye bile başlamıştı, aslında toplumda sıkça görebildiği, bir yerden çıkarabilir-miş gibi gelen basit ve sıradanlık kazandıracak kadar güzel bir yüz hattı vardı, fakat onu kendine bağlayan safi tutumunun bakışlarına oturmuş şahsına münhasır bir anlamlılık ve genç yaşına rağmen davranışlarından süzülen ağır bir olgunluktu. R. içinden bunun yalnızca olgunluk olarak kalmaya devam etmesini ve sonu vazgeçişe doğru tek yönlü bir iltica olmamasını umdu. Nüktedan ve entelektüel mizacından ödün vererek kendini sonu yalımlarla biten hercai bir minvale atması gelecek yıllarının zamansız murassaları içinde büyük bir zayıflık olduğu karşısında içinde yaşadığı bütün benleri ile hemfikirdi.

Etraftaki gürültü, aralarındaki sessizliğe bir yabancılaşma katacak kadar uzun bekleyiş R.'yi her geçen dakika daha da fazla endişelendiriyordu, ne yapacağını bilmemek onun müyesser tedirginlikleri arasında yalnızca utanç veriyordu. Mukadderatının ikisi arasındaki korkunç sessizliği yeniden bozacak ikinci hamlesinin ise yine aynı garson tarafından, aynı bahane ile geldiğini kendisi için alışlagelmiş bir tutum ile karşıladı. İkinci kere yanlarına yaklaşan garson ise ilk geldiği zamanla şimdi arasında geçen yılların ve değişen duygu durumu ile yüzlerinde yankılanan yeni bir renk cümbüşünden elbette muttali değildi.

Aralarında yaşanan korku ve endişe dolu bir farkındalık anlayışı, tekmili sayılamaz tanımlamalar içinde kaybolan düşünceleri, sergiledikleri semavi derecede bir sevgi ile uhrevi bir nefretin aynı cümlelerde kaybolan izleri, hayatının kalan yarısını kara bir tahrire boğacak dakikaların kendisi için masumane sonsuzluk ile tanımlanabilecek bir tutku ile istediği şekeri elde edemeyen bir çocuğun yaşadığı çöküş olarak tanımlayabileceği bir yaşam çekilmezliği arasının yalnızca iki kahve arası bir uzaklık olabileceği kesin tavırlarla anımsayamadığı tatları bırakan bir dehşetten başka bir şey değildi.

Muhtelif ulemalar arasında bu durum yalnızca dile getirilemeyen ruhsal bir çöküş olarak dile getirilse bile bu duyguyu yaşayan çoğu meczubun sadece ruhsal bir çöküş olarak adlandıramayacağı belki de yalnızca derin anlam taşıyan bir farkındalık olarak bahsedebileceği

bu duygu R.'ye göre, kendi içinde peyda ettiği mozolenin altında yatan merhumun kendini yavaşça gün yüzüne çıkararak sergilediği tutumlar arasında yaşanan derin pişmanlıktı.

Kendisini ilime adayan bir ulema, ya da bütün bedenini sorgusuz sualsiz gökyüzüne adayacak gözü kör, uhrevi bir meczup değildi, fakat kendi içinde yaşadığı sorunsallar boranında daha önce fark etmediği bazı benlerinin de çığlıklarını duymak onu korkunç hissettirmişti. Çok korkunç.

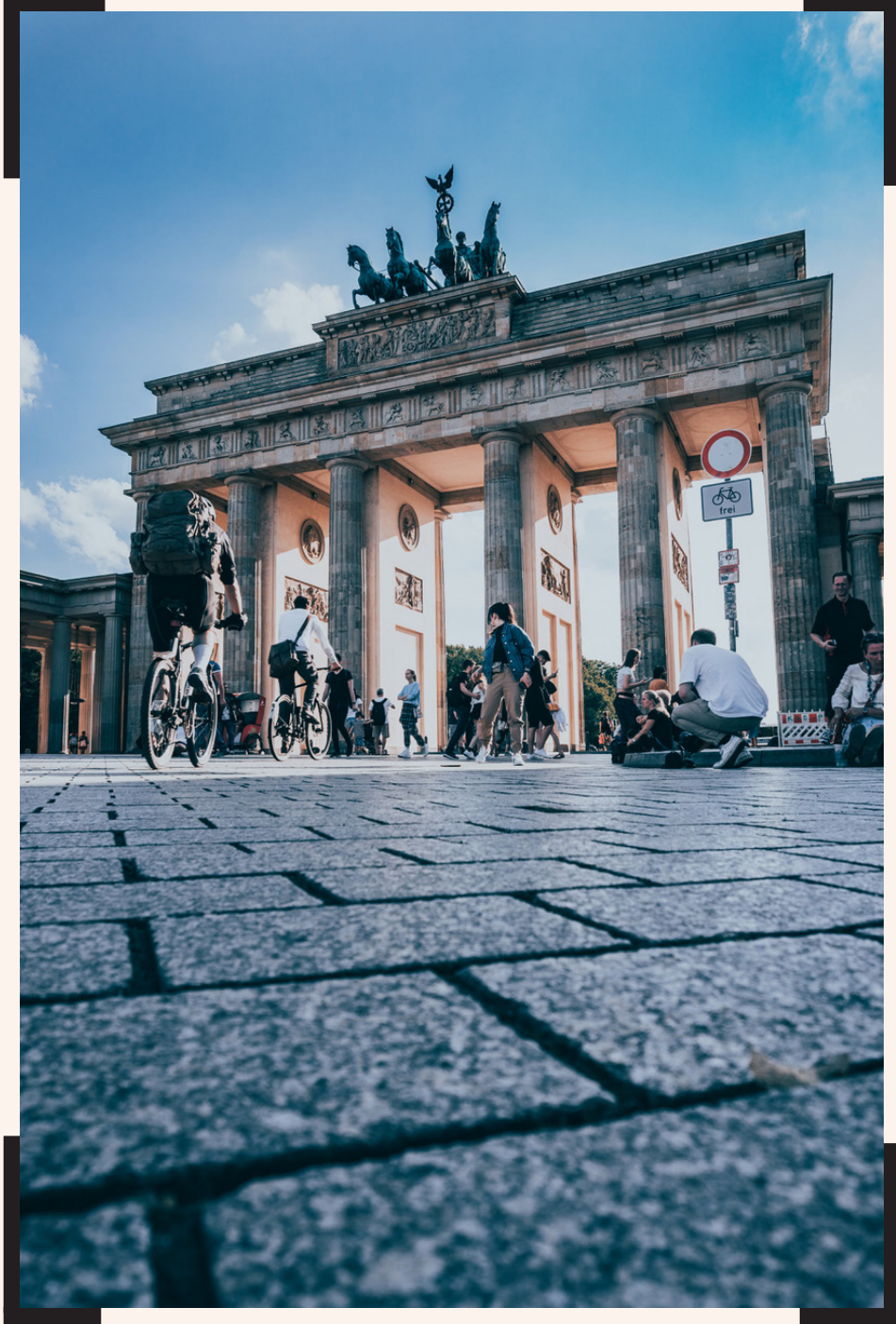
Garson masaya iyice yaklaştığında yüzünde sabit kalmış zaruri bir gülümseme ile önce kadına, daha sonra ise R.'ye baktı. Karşısında beklediği yüzlerle tezat iki beti benzi atmış ruh görmek onu biraz endişelendirmişti. Kuru vesveselerle dolu felsefeleri ile sohbet eden iki sevgili olduklarını düşünüyordu, onun buraya gidip gelmesi safi on dakikasını almıştı, mamafih yüzündeki kulaklarına varan zaruri gülümsemesi simasından gurur çalamamışken yaşanan iki ölüm yalnızca iki kahve getirme süresiydi. Aniden yüzlerinde fark ettiği donukluk ile elindeki tepsiyi düşürdü ve şaşkınlıkla derin bir çığlık attı, titreyen ayaklarının zayıflığı ile yere çöktü. Etrafında biriken insanların bağırışları çığlıklarına karışmıştı.

Kadın ve R., ikisi de artık yaşamıyordu.

FOTO-SENTEZ

Fotoğraf:Huzeyfe Aydoğmuş
Yer:Berlin

Şömine

Burçin Laçin Altay

Anlatsam masalımızı
Yüreğinde yanan şöminenin başında
Diz dize, göz göze olsa düşlerimiz
Atıp yaksam kötü anıları birer birer
İs kokusundan kara bir geceyi aydınlatsa alevler
Dili geçmiş bir zamanın hiç konuşulmayan diliyle
Söylesem bir gece yarısı sarhoşluğunda
Heceleyerek değil, yanarak öğrendiğim
Yanık alfabenin içli türküleri dudağımda
Bir parça kırmızıya bulanmış dudaklarımda tadı...
Kristal kadehin oyuklarına gizlediğim sarhoşluğum...
Yüreğinin şöminesinde yakmışsın bütün acıları...
Bundanmış ihtişamlı sevdaları barındıran yüreğinin
İçin için asaletli yanışı...

Anlatsam masalımızı
Yüreğinde yanan şöminenin başında
Sezdirmeden atılan çığlıkların o gizli odasında
Bakışlarında kopan kıyameti,
Gizlesem usulca okşayan bir bakışla...
Dokunsa ellerin yürek yanıklarına
İçsek ıstırabın şarabını kana kana...
Bir parça kırmızıya bulanmış dudaklarımda tadı...
Kristal kadehin oyuklarına gizlediğim sarhoşluğum...
Ama ellerin dokunmazsa yanan yüreğime...
Gözlerin bakmazsa gözlerime...
Çekingen bir acı gelip oturur yine yanı başımıza
Hasretin rüzgarıyla uçuşan küllerde
Kör olur sevdanın gözleri...

Yanmadan sönmek,
Yakmadan aydınlanmak yoktu hani!
Oysa duysaydın kanayan sesimi,
Tüm sevdalar görürdü beni...

Uğultulu Tepeler

Seçil Vural

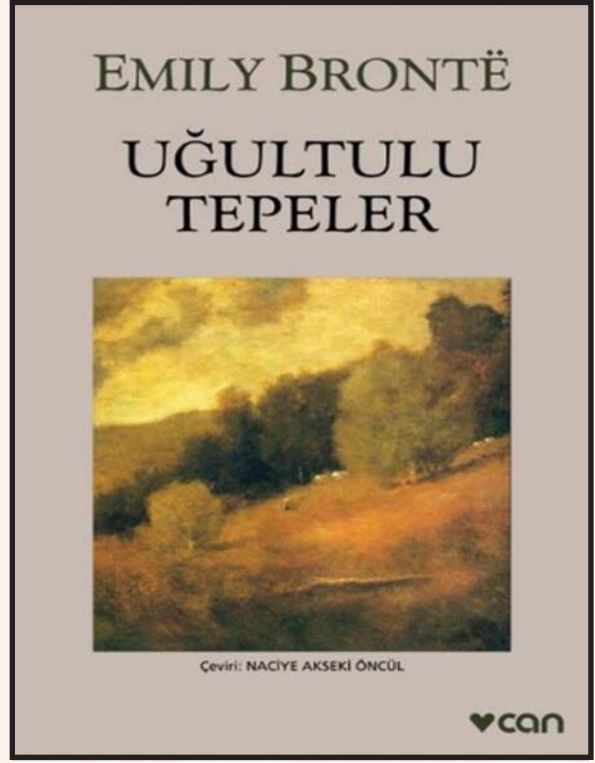
Charlotte Brontë'nin Jane Eyre'ini okuyup hayran kalmamak ve kardeşlerini de merak etmemek elde değil. Kısa bir araştırmanın ardından İngiliz Brontë ailesinin esrarengiz bir geçmişleri olduğunu; özellikle Charlotte ile Emily kardeşlerin fiziksel ve karakteriksel özellikleri açısından zıt olmalarına karşın edebiyat dünyasına büyük damgalar vurmaları açısından ortak bir paydada buluştuklarını öğrendim. Tabi ki Emily Brontë'nin tek romanı olan Uğultulu Tepeler'i de okumalıydım o halde. Okuduktan sonra bu kadar popüler olmasının boşuna olmadığını ve övgüleri sonuna kadar hak ettiğini fark ettim.

Sadece hayal ürünü olmayan, Emily'nin gerçek çevresinden de karakterler barındıran bu roman, biri çiftlikte diğeri de uğultulu tepelerde bulunan iki konağın sahiplerinin sevgi, nefret, aşk, tutku gibi duygularla dolu çekişmelerini anlatıyor. Konağa gelen kiracı ile konakta çalışan hizmetçi kadının diyaloguyla ilerliyor ve hizmetçinin ağzından bir kaç kuşağın yaşadıklarını okuyoruz. Özellikle Heatcliff ve Catherine karakterinin aşkı temel konu gibi dursa da onunla sınırlı değil. Beni en çok etkileyen sokakta bulunan annesiz babasız

Heatcliff'in aileye girip haksızlığa uğrayan mağdur kişi sıfatından nasıl da hırslı ve kötü bir insana dönüştüğünü görmektir. Çok ama çok etkileyici bir kitap, Emily Brontë bu kitabı yazdıktan bir yıl sonra ölmüş, keşke daha fazla yaşasaymış, daha fazla yazsaymış...

"Hiç kitabınız yok mu?" dedim. "Burada kitap olmadan nasıl yaşıyorsunuz, diye sorabilir miyim? Doğruyu söylemek gerekirse, kitaplarımı elimden alsalar çıldırırım."

"İnsanı insan yapan, yüzüne güzellik katan ve onu sevdiren tek şey kalbinin temizliğidir. Yoksa hepimiz aynıyız, etten ve kemikten oluşmuş bedenleriz. Bizi birbirimizden ayıran tek şey kalplerimizin özelliğidir."

Fahrenheit 451

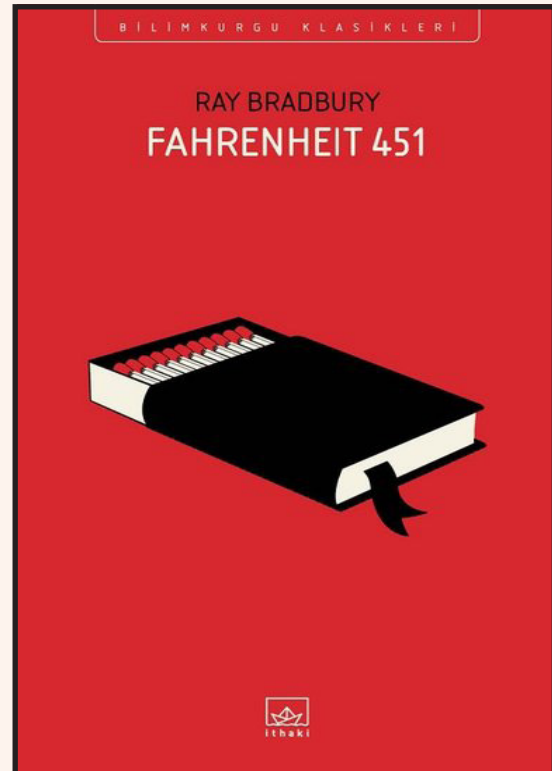
Ayşen Özlem

Kitapsız bir hayat düşünebilir misiniz? Ray Bradbury'nin kitapta kurmuş olduğu dünya düzeni işte tam da böyle... Oldukça etkileyici bir konusu ve anlatımı olan kitap benim en sevdiğim bilimkurgu eserleri arasında diyebilirim. Ancak bu kitabı sadece bilimkurgu kitabı olarak sınırlandırmak doğru değil. Kitap aynı zamanda fantastik, gerilim ve macera yönü çok olan bir roman.

Ana kahramanımız Guy Montag işini severek yapan bir itfaiyecidir. Dünya düzeni değişmiş, teknoloji gelişmiş, evler yangına dayanıklı bir plastik kaplama ile yapılmış veya kaplanmıştır. Bu dünya düzeninde evlerdeki tüm duvarları kaplayan televizyonlar tüm hayatı işgal etmektedir ve kitaplar yasaktır. Bir itfaiyeci olan Guy'ın işi ise, diğer tüm itfaiyeciler gibi yasa dışı olarak belirlenen ürünleri en önemlisi de kitapları yakmaktır. Teknoloji o kadar gelişmiştir ki itfaiyecilerin yapamayacağı işleri yapan mekanik tazılar dahi vardır. Yaptığı iş üzerine düşünmeyen Guy, hayatı televizyondan ibaret olan eşi Mildred ile beraber yaşamaktadır. Mildred televizyon izlemek dışında bir şey yapmıyor ve sık sık intihar ediyordur. Bir gün Guy yeni komşuları Clarisse ile tanışır, Clarisse diğer insanlardan farklı şeyleri merak eden ve gökyüzünü seyreden birisidir. Kısa zamanda Guy komşusunun bu halinden etkilenecek ve hem yaşadıkları dünyayı hem de yaptığı işi sorgulamaya başlayacaktır. İnsanların uğrunda büyük bedeller ödediği bu kitaplar neden yasaktır? Bu kitaplar neyi anlatıyordu? Bu düşünceler sonrasında Guy kendisinin ve hiç kimsenin alacağını düşünemeyeceği riskleri göze alarak büyük bir maceraya atılır. İçinde yaşadığı dünya ve yönetim hakkında bir kez farkına vardığı karanlık gerçekler vardır. Bu gerçekler ile yaşadığı yüzleşmeler onu harekete geçirecektir. Artık durması imkânsızdır. Yaşadığı bu macerada düştüğü çelişkiler, içsel hesaplaşmalar sizi mutluluk, hayat ve kitaplar hakkında gerçekten düşünmeye sevk edecek. Çünkü kahramanımız kitapta şöyle der; 'Mutlu olmamız için gerekli her şeye sahibiz, ama mutlu değiliz. Bir şey eksik. Etrafa bakındım. Ortadan kaybolduğunu bildiğim tek şey, on on iki yıldır yaktığım kitaplardı. Bu yüzden kitapların faydası olur diye düşündüm.' Bir korku ütopyası, distopya yaratan yazarın anlatımı çok akıcı ve yalın. Okumaya devam

ettikçe kitaptaki aksiyon artıyor ve bir yerden sonra kitabı elinizden bırakamıyorsunuz. 1950li yıllarda yazılan kitabın ana fikri; daha yeni yeni çıkan küçük ve siyah-beyaz, görüntüsü net olmayan televizyonların her evde yaygınlaşması ardından yazarın aklına düşmeye başlamış. Bu böyle sürerse kitapların dünya üzerinden yok olacağı fikri ile hareket eden Bradbury'nin 1953 yılında kitabı yazarken kurduğu hayal gücü o yılın teknolojisine göre gerçekten şaşırtıcı. Ayrıca bugünden bakınca kitapta olan birçok şeyin o dönemden sonra hayata geçirilmiş olması da insanı etkiliyor. Günümüzde kitapların terkedildiğini görmeye başladığımız şu günlerde ise yazarın okuma eyleminin kaybolması fikrinin gerçek olabileceğini insanı üzerek düşündürüyor. Bradbury'nin kitabının adını nereden aldığını öğrendiğinizde de oldukça etkileneceğinizden eminim. Sizce bir kitap kaç derecede yanar?

İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi

Madde 13

1. Herkesin bir devletin toprakları üzerinde serbestçe dolaşma ve oturma hakkı vardır.
2. Herkes , kendi ülkesi de dahil olmak üzere, herhangi bir ülkeden ayrılmak ve ülkesine yeniden dönmek hakkına sahiptir.

Madde 14

1. Herkesin zulüm altında başka ülkelere sığınma ve sığınma olanaklarından yararlanma hakkı vardır.
2. Gerçekten siyasal nitelik taşımayan suçlardan veya Birleşmiş Milletlerin amaç ve ülkelerine aykırı eylemlerden doğan kovuşturma durumunda bu haktan yararlanılamaz.

Bir Şiirin Doğuşu

Süveyda Güleç

Benim ölümü kim bekleyecek?
Ölümü gözleyen şiirler yazacağım bulduğum her loş ışık altında
Asker yeşili kollarımla sarılacağım dizelerine her birinin
Ama öyle şatafatlı, havalı kelimeler kullanmam bu defa
Çünkü ölümü süslemeye gerek duymaz nedimelerim
Başımda nöbete kalmış, ağlamaktan kafiyeleri morarmış
Sadakatinden emin olduğum mısralar bunlar
İki yüzlülüğten uzak ve yüzüzlüğe tahammülsüzler
Kısık sesle mezar taşımı okumaya çalışacaklar
Çizgili renkleriyle geceye meydan okudukları gibi

Zaman katili bir fotoğraf tutuyorum ellerimde
Bu fotoğrafı tutarken çekilmiş siyah beyaz bir fotoğraf
işte
Ölümün yanı başında intihar süsü verilmiş bir çiçek,
Cansız bedeni yatıyor buzlu toprak boyunca ve
Vicdan azabı gibi sarıyor cesedimi

Başlangıca dönelim mi en iyisi, ta en başa?
Soğuk bakışmaların uzun ve aynasız koridorlarda kaldığı
yalnızca,
Bağımlı sandalyelerde şarkıların dönüp durduğu zaman-
lara?
Duyduğu günahları silmeye çalışan hafıza plağımın bo-
zulduğu yıllara
Dönelim mi?

Bir itiraf seansı yapsak ölümle bu geceki buluşmamızda
Ve eğer atlatabilirsek mezar bekçilerinin fenerlerini usul-
ca
Koyusu en renkli sulara yürüyüşe bıraksak kendimizi
Bana kendinden bahsetsen biraz
Ölümünü anlatsan, bense dinlemeden söylediklerini
Acılı geçmişini okusam, geleceği olmayan gözlerinde

Yeni doğmuş şiirlerin bile kuramadığı tesadüf saatlerini
Paslanmış çivileri cebimde cezalandırarak eskitiyorum
Zaman kaçmakta usta, kovalamak demek ölüme daveti-
ye çıkarmak
Şimdilik en iyisi peşini bırakmak,
Hem zaten nedimelerim izinli bu sabah,
Peki ölümlü şarkıları kim çağıracak?

Tek başına ağlıyor bir fotoğraf yine plastik çiçekler ara-
sında
Kalemin kağıtta bıraktığı ize biraz saygısı olan varsa veya
Korkuluk kargaları kafiyelerimi kovarsa ölümden habersiz
Çoktandır içinde saklanan sırrını sobelerim hayatın
Ve sorular sorarım cevapları tren vagonlarında uyuyan

Neden korksun ki şiirlerim?
Çocuk şiirler de gömülmeyecek mi tarihin tozlu sayfala-
rında?
Neden yaşasınlar bu hayatta öksüz ve yetim?
Nasıl olsa ölüm unutulmak değil mi eninde sonunda?
Kendi kazdıkları kuyuya düşüp ölmeden metaforları,
Benim kazdığım mezarda yaşatırım yıllarca onları
Ve son bir fotoğraf çekilirim alfabetik sıraya dizip hepsini
"Ölüm" deyin bakalım, hadi herkes aynanda
En güzel ağlayanı arar gözlerim ve son vagonun ucun-
dan atlayana veririm
Henüz anlamını yitirmemiş mecazlarımı

Modası geçmiş izinler çıkarırım şiirlerimde kullanmak için
Hatta özürler dilerim kendimi nesirlere affettirmek için
Empati yeteneği gelişmiş bir şair mi olmak istersin?
Hüzünlü mısralar sana intikam dolu gözlerle bakarken ve
Kendini darağacına gidenlerin belli akıbeti sayarken
Yaşamak kolay mı zannedersin?
Edebiyatın gözyaşları topraktan taşıyor, gömülü çoktan-
dır kalemler
Arkasından yakılan ağıtlarda yeşerecek belki yıllar boyu
dörtlülükler

Sonumuzu görelim mi, ne dersin gidelim mi en sona?
Ellerinden tuttuğum şiirlerimi kaybetmeyi göze alıp kaldı-
rılarda
Adam asmaca oynarım bazen ve sokaklar ıssız kalınca
Kendimi ipte bulurum yalnız köşe başlarında
Burası, her şeyin başladığı yer
Burası değil
Burası, her şeyin başladığı yer
Burası değil
Burası, her şeyin başladığı yer
Ve burası, her şeyin bittiği yer
Oyunun sonuna mı geldik dersin?

Yürekteki Hikaye

Nurdan Baş

Bir heyelan koparır ardındaki aşkları
yüreğinde taşıyanlar
Savrulurken dumanlar gemilerden
yanardı yürekteki meşale
Öyküler biriktirir şiir kitaplarının
yanına
Ölü sevdaları diriltirdi şairler

Terk edilmiş kulübelerin kırılırdı
camları
Zulâsına soğuğu çekmiş mektupların
kıyısından akarken nehirler
Toprak kanar su kururdu dudakta
Ve o eski şarkılar sallanırdı sokaklara
gece çökmeden öncesi
Savruk rüzgârların eşliğinde titrer
yüreği buruk masum kalplerin ateşi

Tarihten düşer eski sevişmelerden
kalan terle
Islanır satır, küser mısralar vururken
kayalıklara gemiler
Yosun gibi kokulu bir öykü vurur geçer
yürek kumsalından
Ve bir dalga çeker gidenin
ayak izlerini içine

Koparılmamış takvimler sevilenin
gidişini gösterirken
Kuru gazellere kalırdı yine de
söylenmemiş sözler
Yürek aşklarla yakılırken fırtınasında
Bir cehennem, bir ateşten söz edilir
ardından
Bir sahipsiz günahkâr misali...

Sözüm Sana Hayat

Merve Gül Polat

Birine güvenmek birine bağlanmak o kadar zor ki hayat..
Şimdi zaman çok değişti. Senin bildiğin gibi değil.
Birine güvenmek demek,
bıçağı eline verip önünde diz çökmek demek biliyor musun?
Beni üzme, beni öldürme, beni kırma demek.
Hatta bunun için yalvarmak.
Birine seni seviyorum demek,
iskelesi olmayan bir limandan gemiye binmek gibi artık. Geriye dönüldü-
ğünde kocaman bir yokluk ve hiçlik, Kaybedeceğini geriye dönemeyeceğini
bile bile açılmak denize.
Ya insanların değişebileceğine inanmak demek,
işte o en kötüsü be hayat. Sağır birine saatlerce şarkı söylersen onun seni
duyacağına inanmak demek. Saatlerce şarkı söylemek, sesinin kısılması ve
seni duymayana duyduğun anlamsız öfkenin içinde boğulman demek.

İZMİR ANISINA

Bir Gök Yağması

Ercan Gümüş

Bir yağmur damlası derinliğinde
benim aleyhimde ceza kesilmiş
kelimesi kelimesine itiraz ettim,
ne yani bir daha bulutlarla boylu boyunca uzayıp,
GECE ile romantik dakikalar geçiremeyecek miyiz? hmm,
ne yani yaslanmışım aydınlığına, dinlenmişim,
şahmeran olmuş ellerim
ama kabahatli ilan edilmişim? hmm,
Nasrettin Hoca fıkralarını anımsadım, hah!
güldüğüme bakmayın,
zihnimde hayal kırıklığı trafiği aşırı yoğun!

kimseye zararım oldu desem değil
haşmetine gölge düşürdüm desem değil
taş üstünde taş bırakmadım, talan ettim desem değil
yalanları makam amacıma tıktım desem değil
hiçbiri değil, ee neydi o zaman neydi?

açıkçası biraz yalnız kalmak istiyorum
enine boyuna tartmak bazı şeyleri...
yahu ben ilave hayat tarhlarından uzaklaşmak
hatta uzaklaşma çabası içindeydim,
gel gör ki böyleyken böyle
birçoğunun tanıları konulmuş,
-Limitli Düşünme Eskimesi-
bir acil servis girişi gibi,
her köşe çılgılık
her zemin acı
her ışık cansızlık
demek istediğim neden ben de böyle takip edeyim zamanı?

beni bütün işaretlerinden,
bütün ifadelerinden sökün suistimalin
ıslak izlerimi evlerin çatısında yakın,
yol cetvelim! yol cetvelim! yeni bir istikamet hazırla
yeni hayat ırmakları, mavi ufuk sağıcıları, yeni,
aptal bir kıskançlık yüzünden burada duramam
ceza makbuzunu da çıplaklığım dayanamadı yırttı,
bilinsin ki, bir yağmur damlası derinliğinin kalktığı düş
bir gök yağmasıdır, içimizdeki çocuğu yağmalamaz

Ayvalık

Miray Gümüş

Ayvalık... Mavi ile yeşilin benzersiz uyumu. Burada yaşayan insanların tabiriyle Ege'nin İncisi. Doğallığın, içtenliğin, tazeliğin tamamen gün yüzüne çıktığı küçük tatlı bir balıkçı kasabası. 70.000 nüfusuyla kışları sakın ama yazları bir o kadar tıklım tıklım bu sahil kasabası. Zeytini ve zeytinyağı meşhur. Ayvalık Tostu, sakızlı dondurması, peynir tatlısı, sakızlı kurabiyesi de bu yöreye özgü. Balıkesir ilinin Ege kıyısında kalan bu sevimli ilçe, butik otellerde misafirlerini ağırlıyor. Mimarisi ve eski, dar sokakları ile şirinliğini koruyor. Şeytan sofrası denilen yerde mükemmel bir manzara ile karşılaşıyorsunuz. Tabiat Adalarını ve Midilli Adası'nı görmek mümkün. Şeytanın ayak izi olduğuna inanılan bir kayalık da mevcut burada ve kayalığın etrafı demir parmaklıklarla çevrilmiş. Ayak izi olduğu düşünülen çukura para atıp dilek dilemek adetten. Küçük bir dipnot; Burada güneşin batışını izlemek bir harika! Saatlerce manzarayı seyredebilirsiniz.

Sarımsaklı Plajı Türkiye'nin en uzun sahillerinden. Denizi çok berrak. Kumlu ve hemen derinleşmeyen

yapısı ile aile dostu olan bir plaj.

Ayvalık ayazma denilen bir yer daha var ki, efsaneye göre, küçük bir kız çocuğu gördüğü rüya üzerine burada su olduğunu söyler. Kızın dediği yerde kazı çalışmaları yapılır ve şifalı olduğuna inanılan bir su bulunur. Günümüze kadar da birçok turist burayı ziyaret etmiştir.

Buraya geldiğinizde ilk işiniz Ayvalık sokaklarını sakızlı dondurma yiyerek dolaşmak olsun. Daha sonra vapurla Cunda Adasına geçin. Cunda'ya geçerken ışıklı köprüyü göreceksiniz. Oradan da Taksiyarhis Anıt Müzesi ve Sevim-Necdet Kent Kütüphanesi'nde eşsiz manzara ile limonata keyfi yapın. Cunda Taş Kahve'de kahve keyfi yapın. Ayvalık merkeze giderken hoşsohbet dolmuşçu abiye denk gelin. Sarımsaklı plajlarında denize girip serinleyin. Hava karınca Sarımsaklı lunaparkında çocuklar gibi eğlenin. Yeniçarohori Sanat Köyü yani Küçükköy'de taş evleri gezin. Ee gezin ama sakın çöplerinizi yere atmayın, olur mu? Bu eşsiz güzellikler kirlenmeden bizlere hayat olsun.

Rıdvan Yıldız

Gözlerin Gözlerin Kalan Gözlerin

Her yerde karşıma çıkmayacaktın
Bana öyle derinden bakmayacaktın
İçimde ateşi yakmayacaktın
Gözlerin gözlerin kalan gözlerin
Ruhumu bedenden alan gözlerin

Bu demde aklıma gelmen boşuna
Seni görsem gitmem kendi yoluma
Hasreti özlemi taktın koluma
Gözlerin gözlerin kalan gözlerin
Ruhumu bedenden alan gözlerin

Her şarkı sözünde adın geçerken
Kokun var yanımda kendin kaçarken
Bülbüller bahçeler hüznün saçarken
Gözlerin gözlerin kalan gözlerin
Ruhumu bedenden alan gözlerin

Gelmeye hazırım yollar mı bozuk
Seni hatırlatıyor bir yorgun yüzük
Değeri kalmayan günlere yazık
Gözlerin gözlerin kalan gözlerin
Ruhumu bedenden alan gözlerin

İstersen her zoru yenebilirim
Gökleri önüne serebilirim
Gölgende huzuru bulabilirim
Gözlerin gözlerin kalan gözlerin
Ruhumu bedenden alan gözlerin

Aklıma gelmeden karşıma gelsen
İçimde dinmeyen sızıyı bilsen
Sende neler var ahh... ben gibi görsen
Gözlerin gözlerin kalan gözlerin
Ruhumu bedenden alan gözlerin

25.11.2016

Yalnızlığı En İyi

Bulutlar Mı Anlatır?

Yakub Topcuoğlu

Elde var hüznün, bir beşikte uyutmaya çalışıyoruz.
Girdabına kapılmışız,boşa kürek sallıyoruz.
Elveda demeden önce;
Bir mahur bakış attım
Dönüp arkama bakmadan,
Boş sokaklara adım attım.
Ey çılgılık neden koptun?
Nereye demir atıyordun?
Ruhun serüvenine bir kale olmak için mi
Bu haykırış?

Yalnızlığı en iyi bulutlar mı anlatır gökyüzünde tek başlarına?
Oysa onlar da kavuşacaktı birgün toprağa.
Önünü alamıyorum bu kör gidişlerin
Bir gürültüdür yaşamaya çalışıyor dünya,boşalan bir deniz gibi..
Sussam acıtlılar,konuşsam kanatırlar..

Şiirhane

Bana Çocukluğunuzu Anlatın

Size Geleceğinizden Bahsedeyim

Emel Bulut

Ailemizden şiddet gören çocuklar olmadık hiç... Evet, dövülmedik, itilmedik, bedensel hiçbir güce maruz kalmadık. İşte babamın yıllarca kendini haklı çıkarmasını gerekli kılacak en güçlü kozu buydu elinde ki. "Ben size minicik bir fiske dahi vurmamdan büyüttüm."

"Ama benim babam..." diye devam ederdi. Dedem için her şeyin hata olduğunu, minicik şeyleri bile affetmediğini, dövdüğünü, sövdüğünü, kırdığını.

Hatta babaannem ve babamın da çoğu zaman nasıplendiğini söyler dururdu.

Anlayacağınız babadan oğula miras. Babamın ağzından çıkan bu cümleler de, sanki dünyanın en güzel şeyini anlatıyormuş gibi pür dikkat dudaklarının kıpırdayışını inceler, gözlerimi gözlerine diker kırpmadan seyrederdim.

İçimden hep aynı şeyi geçirerek, bir gün mutlaka farkedeceği düşüncesi ile öyle müdahalesizce beklerdim.

Biz üç kardeşiz; ablam, ben ve küçük kardeşim. Ablamla aramda dört, kardeşimle ise on yaş vardı.

Ortanca kardeş olmak sanki nasıl desem hep duygular arasında sıkışıp kalma hissi uyandırdı bana.

Gerçi pek de değiştiği söylenemez.

Ablam ben lise son sınıfta iken bizden 800 km

uzaklığa evlenerek yeni bir yola bıraktı kendini. Bir nevi kaçıştı onunki aslında.

Küçük kardeşimle üniversiteden sonra birlikte yaşamaya başladık, babamın açtığı boşlukları kapatabilirim, hem onun hem de kendi yaralarımı sarabilirim sandım.

Olmadı...

Bir gün bir odada ikimiz birden ağlarken buldum kendimi...

Hem de nasıl ağlamak...

Tam üç gün boyunca baş ağrısı çektik.

Dedim ki hadi gidiyoruz.

O zamanlar bir mağazada satış danışmanı olarak çalışıyorum, zaten çok zor geçinebiliyoruz.

Neyse bir Psikiyatri uzmanı bulup çaldık kapısını.

Hiç unutmuyorum ilk söylediği şeyi...

"Biraz çocukluğunuzdan bahsedelim mi?"

İşte o zaman anlamıştım aslın da ağrıyan yerimizin ruhumuz olduğunu.

Neyse haplarımızı aldık başladık kullanmaya. Ben öyle bir inanmıştım ki, bu küçücük ilaçlar değiştirecekti her şeyi.

Artık yaşitlarımız gibi davranabilecektik.

Korkmadan, tek derdimiz sevecek birini bulmak olacaktı.

Yine olmadı...

Zaman durmadı tabi, bazı geceler omuz omuza, bazı geceler birbirimizden habersiz tükettik içimizde kalan tüm ümitleri.

Üzerine titredim kardeşimin her zaman, içindeki eksikliği gidermek adına tüm gücümle çalıştım.

Omuzlarımın tüm isyanlarına rağmen kocaman yükler bıraktım sırtıma gencecik yaşımda.

Ne yaparsam yapayım mutlu olmayı bir türlü beceremedik.

Bir gece daracık balkonumuzda nefeslerimizin dumanı çakışırken “abla” dedi...

Hemen anladım tabii, içimi parçalayacak bir sonla biteceğini.

Devam etti, “Sence mutluluk öğretilen bir şey miydi?”

Sustum. İnsan bilmediği bir şeye cevap verebilir miydi?

Bir gün, çocukluğumuzun üzerinden epey zaman geçmiş, annemle babamı ziyarete gittik.

Dedik ki bu defa anlamıştır, değişmiştir, farketmiştir yaşamış olduğumuz tüm hayal kırıklıklarını.

Nasıl bekledik, hâlbuki insan başarabilirdi kaç yaşında olursa olsun yeniden başlayabilmeyi. Olmadı. Bu olmayış bir ömre bedeldi.

Babam yaşlanmıştı hem de gençliğini unutturacak kadar.

Oturdum karşısına yine gözlerim gözlerinde “Ben sizi bir fikse vurmaktan büyüttüm.”, hiç değişmeyen cümleler.

Diyemedim. Boğazıma sıralanan onlarca söz takılıp kaldı öylece.

Babam şiddeti severdi hem de öyle böyle sevmek değil.

Çok sinirlenir işte o zaman resmen gözü dönerdi.

Bize vurmazdı evet ama evde kırıp dökmediği hiçbir şey kalmazdı.

Annem ve üç kardeş öylece kasırganın bitmesini beklerdik.

Kaç sabah kırık camlar üzerinden atlayarak okula gittim bilmiyorum.

Kaç gece şimdi sakinleşecek ve normale dönecek diye kâbuslar içinde uyumaya çalıştım bilmiyorum.

Bir gün okuldan geliyoruz ablamla, kardeşimin minicik ellerinde kesikler yolun ortasında bizi bekliyor.

Aynı anda birbirimizin gözlerinden akan yaşları hiç unutmuyorum.

Koca bir hayal kırıklığı, korku, kaygı hemen koştuk eve.

Annemin kucağın da onun için aldığımız vazo, parçalanmış çiçekleri öylece bir damla gözyaşı dökmeden oturmuş sanki önünde bir ekran varmış da çok önemli bir şey izliyormuş gibi dalıp gidişi içimizden çıkmayan koca bir yara.

Evet baba...

Sen bize bir fiske bile vurmamıştın. Peki annemize... İçimizdeki hayallere... Çocukluğumuza... Gençliğimize... Geleceğimize...

Peki, ne zaman öğreneceksin baba?

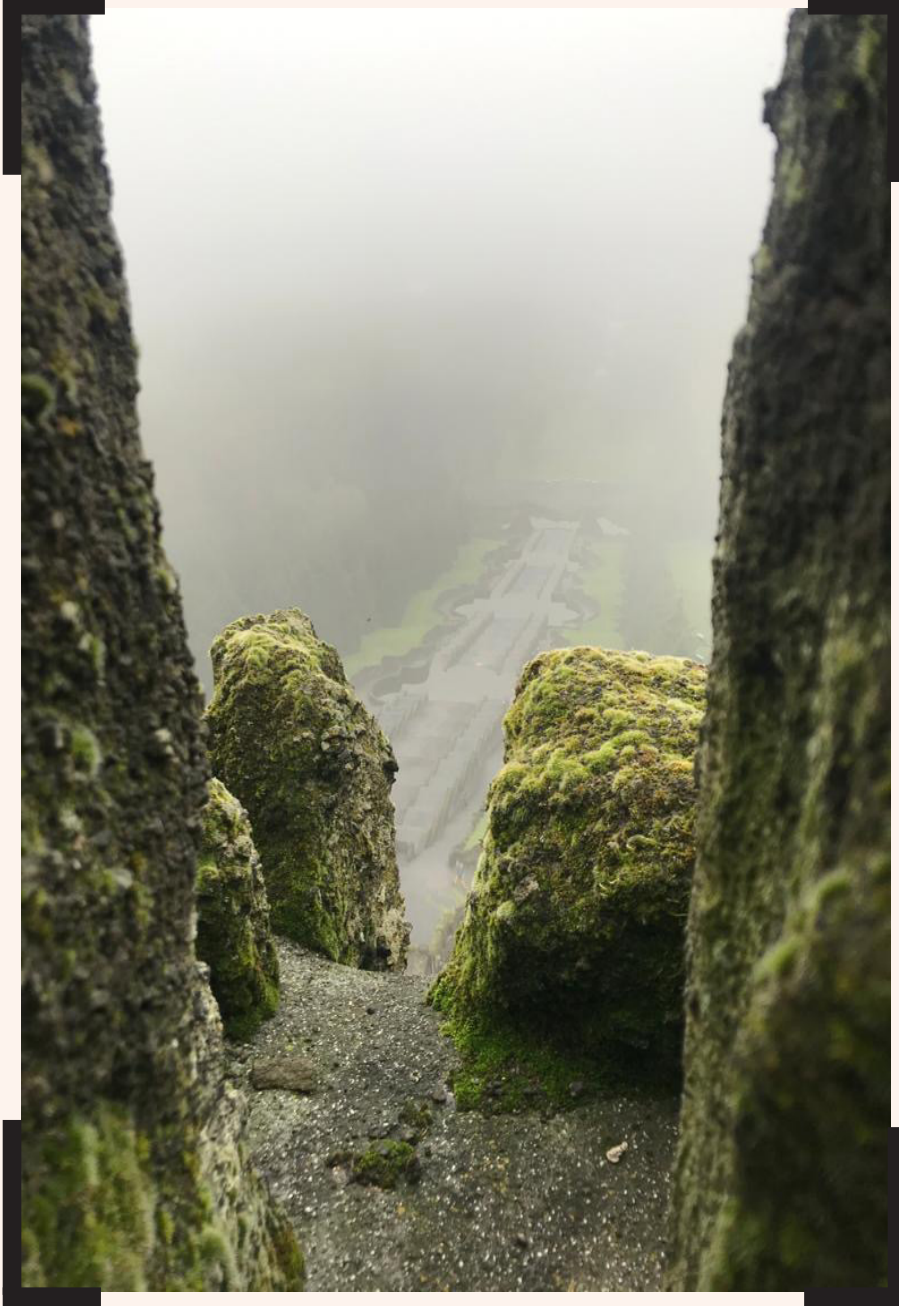
Ruhumuza attığın her fiskekin şiddetin en büyüğü olduğunu ne zaman fark edeceksin?

FOTO-SENTEZ

Fotoğraf: Tarık Güleç
Yer: Kassel Wilhelmshöhe

Çok Geç

Rabia Dereli

Çok genç bir yüz ararlar
Çok genç
Ama
Ama yağmurlar çoktan geçmedi mi sevgilim
Üzerimizde sarnıçların buğulu bakışları
Caddeler cadde mi mevsimler mevsim mi
dersin
Kaçınıcı kez geçişim bu sokaktan
Kaçınıcı kez dalışım seni bulmak için rüyalara
Kovulup gittim yanından gölgelerin izinde
Yaşıyor muyum hala canının yanında

Aşkın kaçınıcı yüzyıldan, sevişin hangi hüznün
durağı
İnsan gelemiyor yüz yüze yalanların hüznün-
de
Senin bana benim sana dönüşen yollarım
Pencerelerde sabahlanan sabahlar
Hangi rüyanın gerçeğidir bu yakarışlar
Aldanmışlıklar

Bir çehrenin gözlerinde kendini kaybetmesin-
den sonra
Gelmek denen gitmek denen
Nazlı güneş oldu ahlı güneş
Görüyorum arıyorsun orda bir çilekeş
Çok genç bir yüz ararlar
Çok genç
Ayanlarda güzel, yanında güzel
Koynunda güzel

Bak görüyor musun
Ellerim kırış kırış ,dudağım susmuş
Başka alemlere dalmış artık zamanım
Sen miydin o yok denen ömrümde
Gelip giden hüznün arası
Sen miydin o var denen yok oluşumuzda
Ölümlü gülümseyişim
Çok genç bir yüz ararlar
Çok genç
Beni artık bulman için
Çok geç

Sir

Zamanenin Sorunu: Sevgi

Yakub Topcuoğlu

Bir elimde umudum diğerinde ise onu yakacak olan ateş. İki elin kavuşamayacağını anlasam da imkansız istercesine "Ateşin de yakamadığı vardır." diye umuyordum.

Çevreme göz attığımda her yer hüznü kokuyordu. Bir gülümseme arıyordum somurtmamak adına. Pierre Lotti tepesine yolculuk eden bir teleferik gibi göğe yükselip özgürlükten bir miktar nefes almak, dipsiz kuyulardan çıkmak ister oldum.

Metropoldeyiz, kalabalıklar arasında, yalnızlığın ta içinde. Âdemden ademe giden bir güzergahtayız; rotamız belli değil. Zamanenin sorunu haline gelen sevgi, beni de girdabına sürüklüyordu. Yakınlaştıkça uzaklaşmamız, sevginin has olanını yitirmemizle başladı. Kollarımı iki yana açıp sevgiye kucak açarken dahi ceplerimi boşaltmayı çalışan bir kitle meydana gelmiş.

Tuhaf bakışlar çoğalırken biz sessizce izledik olacakları; ne bunu engelleyecek cesareti gösteriyorduk ne de harekete geçme içgüdü-süne sahiptik. Gerçi yanlış düzeltmeye çalışsak da onlar bildiklerini okumaya başlamış çoktan. Kapanmakta olan kapıya o kadar süre baktık ki açık olanların varlığını idrak edemedik.

Ateşim karamsarlıklarım, umudum ise beni kucaklayacak bir teselli. Peşinden koştukça kaçan, gölgelerin kovalamacasıydı... Havayı avuca sıkıştırmak kadar bomboş bir edayla zamanın tuzla buz oluşuna şahit oluyordum yalnızca...

Duyguların gerçekliğine inanırdım hep ancak kalbimde duvarlar ördürüp ardında saklanmama neden oldu. Sevgi, insanlık, dostluk... Sizler hiç gerçek olamadınız, haykırırsam da duymaz oldunuz. Nereye kayboldunuz?

15.10.2020

Sessizce

Kadriye Çiçek

Aynı gökyüzü altında binlerce, milyonlarca birbirinden farklı hikaye, kalp, zihin, amaç, sebep, görüş, hayal... Milyonlarca, binlerce. Farklı. Bazısı birbirine tezat, bazısı birbirine eş. Çoğu birbirinden bihaber. Biz mi yaşamın içinde debeleniyoruz, yoksa yaşam mı içimizde debeleniyor bilemedim. Huzursuz ama sakin, sessiz bir ahenk hepimizin içinde. Herkes yabancı şimdi birbirine, birbirinin hikayesine; en çok da kendine.

Peki ama neden, nasıl? Tüm bunlar görünmez bir hayalet gibi. Geçiyor ruhumuzdan, bedenimizden, hikayemizden bize görünmeden. Görünüyormuş gibi yapıyor belki de, nasılsa görmeyecekler düşüncesiyle. Hepimiz karanlık bir tünelde kaybolmuş gibiyiz. Tasa ve koşuşturmaların, ihtiras ve korkuların, endişelerin, zulümlerin, açgözlülüğün, nankörlüğün, merhametsizliğin bol bol olduğu bir tünel. Bir döngünün içindeyiz; buğday öğütür gibi öğütüyor bizi. Akıp gidiyoruz zamanın içinden, birbirimizin hikayesini durup dinlemeye ve dokunmaya vaktimiz yok. Kendimizden uzaktayız, sessizce katılıyoruz. Bir yerlere doğru yol almış gidiyoruz, bilip bilmeden ve görüp görmeden. Neden böyle olduk, neden böylesine o karanlık tünele alıştık ki? Yolumuza kırgınlıktan taşlar, yorgunluktan kumlar serildi. Sessizce katılıyoruz.

Günlerimiz dargın. Geçtikçe zamanın başlangıcına geliyor sanki günler. Telaşlı, hor görülmüşlükten geçmiş ve argın. Ne gecesine ne sabahına sığıdığımız karanlık, umutları savruk, göğü dumanlı günlerimiz. Ve her şeye karşı yine yaşıyoruz; sevmeye vakit az, yaşamaya mecal. Lakin serzenişe, endişeye, karmaşaya, şefkatsizliğe, umutsuzluğa ve umarsızlığa mahal çok. Çünkü kendimize uzakta ve yabancıyız, dinleyemez, anlayamaz ve hikayelere dokunamayız. Çünkü bilmiyor, görmüyor, duymuyor ve hissetmiyoruz. Kendimizi bilmeden ben diyoruz. Sessizce katılışmaya yüz tuttuk kendimizi, fırlatıldık karanlık tünele; alıştık, alıştırdık...

Vuslat

Servan Erdinç

Bu yürekli ellerinle
Geldiyse bana
Kalbimdeki bu siyah korku
Büründü rengine gülmenin
Ağzının kenarında çiçekler
Söylüyorsun en mukaddes
Şarkılar, türküler, şiirler
Yüzyılların aşkları
Böyle bir tutku
Görmediler
Denizleri bisikletle
Aşmış gibi duran
Mucize renkli saçlarına
İmrenir vapurlar, gemiler
Bu şehir şimdi bana
Masmavi bir hürriyet
Bizden haber bekleyen
Ağaçlara, kuşlara
Kavuştuğumuzdan bahset
Hafif bir rüzgarsın kollarımda
Sevincim çığlık çığlık
Ülkesini buldu kediler
Çay demledim demlik demlik
Anneme sarıldım
Babamın kundurasını boyadım
Kardeşlerime gökyüzü verdim
Yedim, içtim arkadaşlarla
Sokaklar arşınladık dostlarla
Bin şükür yaşamaya
Rüya gibi güzelsin
Yıldızlar gibi berrak
Yok artık külfeti
Hasretinin, ölmenin

Foto-Yorum

Zeynep Meriç

Her insan biraz yalnızdır, belki kendi seçmiştir yalnızlığı belki de seçtirilmiştir. Bilemeyiz ki kimsenin yaşadıklarını kendi içinde. Ama yalnızlık asla kötü değildir, hatta iyidir diyeceğim ama gülmek yok. Siz de çok iyi biliyorsunuz ki çoğu zaman hayatın yoğunluğundan, insanların söylediklerinden kaçıp saklanmak isteriz. Baş başa kalmak istediğimiz tek gerçeğimiz kendimizdir bu durumda, biz ve düşüncelerimiz, daha doğrusu hayallerimiz. Düşünceler bile fazla bu kaçış noktasında. Hayallerimiz bir merdiven boşluğunda yuvarlanır gibi geçer aklımızdan. Biri biter diğeri başlar. Ve sonunda biliriz ki o boşluğun bi sonu var, bittiğinde uyanacağız ve hayat kaldığı yerden devam ediyor olacak. Ama korkmayın, bu içinizdeki yalnızlığı kaybetmediğiniz sürece her zaman bir kaçış noktanız olacaktır.

Annemi Uğurlarken

Umut Kaygısız

Çok isterdim ağlamayı. Öyle insanların gözlerinin içine baka baka, hüngür hüngür. Kendime hakim olamayacak kadar kontrolümü kaybedip, sinir krizleri geçirebilseydim şayet, herkes acırdı bana, eminim. Dokunaklı yüz hatlarına sahip olmasam da, insanların merhametine ihtiyaç duyuyorum şu an. Üstelik tek bir gözyaşı tanesi bile dökmeden, bu lükse sahip olabilmeyi her şeyden çok isterdim, evet. Öyle köşeye çekilmiş, anlamsız bir ifade altında kalabalığı seyredirken, beni ayıplayarak bakan yabancı gözlerin yıpratıcı darbelerinden kaçamıyordum bir türlü. Kaçmak ne kelime, kımıldayamıyordum bile. "Olduğun yerde kal. Seni hain evlat. Soğuk, gudubet, nemrut yaratık. Gören de adam sanır. Onu hiç böyle tanımazdım. Yazıklar olsun! Puh kalıbına senin!" gibi bir sürü cümleyi rahatlıkla okuyabiliyordum insanların gözlerinden. Ve anneme üzülme yerine, tüm bunlara dikkat ettiğim için, aslında üzülme bile beceremeyen bir yaratık olma kanaat getirmiştım. Vahim bir durum mu bu? Sanırım değil. Ama olması beklenen adam rolünü oynamadığım için hayli tuhaf hissettiriyordu. Üzülmediğimi varsayan insanlara karşı avazım çıktığı kadar bağırarak istiyordum aslında. Sonra delirdiğimi düşünmeyeceklerini ve bunu normal, hatta takdir edilecek bir tepki varsayacaklarını da çok iyi biliyordum. Ama içimdeki acıyla boğuşmak için evvela onunla yüzleşmem gerekiyordu. Ölümü inkar etmek yerine, onun karşısına çıkabilecek kadar cesaret gerekiyordu bana, fazlası değil. En azından neye ihtiyacım olduğunu belirlemeye başlamıştım. O hengamede, o yapmacık üzüntülerin arasında sıkışıp kalmışken, katıksız gerçek olan tek şeyin bana ait olanı bulmak olduğunu anlıyordum artık. Kafamı yukarı kaldırdım ve o itici, beni yerden yere vurucu bakışlardan bir tanesiyle daha göz göze geldim. Söyleyebileceğim çok şey vardı. Hatta tam aksini yapmak istersem, susmak için de onlarca mantıklı neden bulabilirdim kendime. Yürüdüm.

Hiç bu kadar uzun gelmemişti evimizin koridoru bana. İçinde anıları biriktirdiğimiz dört duvarın da benimle birlikte yürüdüğüne yemin edebilirdim. Ben yavaşladım, o da yavaşladı sanki. Durduk küçük odanın kapısında. Çocukluğumun geçtiği odaydı. Sonradan yayıntılarımızı koymak için, ardiye gibi kullanmaya başlamıştık burasını. Ama içerisine hapsolan yıllarım, mutluluğumu hep taze tutardı o odadayken. Usulca kapısını araladım. İç odalarda bıraktım

kalabalığı. Sağlığında, haftada en az bir gün burayı temizlerdi annem. Dağınık kalmasına hiç müsaade etmezdi, derhal toparlardı gelişigüzel odaya bırakılanları. Ondaki başka kimse bilmezdi odanın düzenini. Tüm ev onun kontrolündeydi zaten. Her şeyin idaresini gönüllü olarak ona bırakırdık biz. Anne, başlı başına bir ev demektir. Yüzünden hiç eksik olmayan gülümsemesi dindirirdi acılarımızı. Yorgunsak şayet veya bir şeye üzülüyorsak o gün, bakışlarımızdan hemen anlardı derdimizi. Sorardı, söyledik. Sonra o şeyin eskisi kadar acıtmadığını fark ederdik hemen. Sanki acılarımızı kendi yüreğine çekip alma gibi bir özelliği vardı annemin. Bu yalnızca sınırsız bir sevgi değildi. Bir yaşam biçimiydi onun için. Kendisi olmadan, ailesinin içinde var olan insanlardı anneler. Benim annem de onlardan biriydi.

Yüzümü masada duran radyoya çevirmiştim. Arka odalardan yükselip gelen birkaç feryat dikkatimi çektiyse de, onların acılarını seyredemeyecek kadar yukarıda olduğunu fark etmişti yüreğim. Sızladı. İnce ince sızladı. Oturdum hemen masanın kenarına. Radyoda takılı duran hafıza kartını kontrol ettim. Tabii ki Türk sanat müziği şarkıları vardı içinde. Başka müzik dinlemezdi ki annem. Çalıştırdım. İlk çalan parça bizim oldu. Sonra diğer parça. Beni hayal kırıklığına uğratmayacak tek insandı o. Bir yastık buldum kendime, sıkıca sarıldım. Müzik çalmaya devam etti. Uyumuşum. Arada kapı açılmış. İçeri girmiş birileri. Müziği kapatmış, üstümü örtmüş. Belki bir şeyler söylemiş, konuşmuş hakkımda. Ama bizim olanı bizde bırakmış. Anlattıkları hikaye her neyse, onlar inanmış sadece. Çünkü annem burada. Yanımda kalmış.

Büyük Constantine ve

Dönek Julian

Remzi Tepe

Bugün sizlerle Roma İmparatorluğu'nda-ki Constantine Hanedanlığını içerisindeki iki önemli imparator olan "Constantine the Great" ve "Julian the Apostate"nin hayatlarını ve arka-larında bıraktıkları eserleri inceleyeceğiz. "Constantine the Great", "Üçüncü Yüzyıl Krizi" (Third Century Crisis) olarak bilinen Roma'nın iç ve dış tehditlerle yıkılmasına ramak kaldığı bir dönemde Diocletian adlı imparator tarafından getirilen "Tetrarşi" (Tetrarchy) adlı sistem sayesinde ilk olarak Augustus unvanı ile imparatorluğu Licinus ile ortak yönetirken 324 yılında bütün imparatorluğun yönetimini ele geçirmiştir. Ve Roma imparatorluğunun ilk Hristiyan İmparatoru olmuştur. Ardından

şu an ki İstanbul'u başkent ilan etmiştir. O zaman adını "Nova Roma" koymuştur. (Her ne kadar "2. Constantine" şehrin adını Constantinopolis yapsa da şehrin adı ilk başta Nova Roma idi.) Şehirde hemen imar çalışmalarına başlamıştır ve hala ayakta olan birçok yapı (Yılanlı Sütun, Hippodromos, Örne Dikilitaş) inşa ettirmiştir. İlk fotoğraftaki mozaik ise "Constantine the Great"nin Ayasofya Müzesi'ndeki şehre yukarıdan bir gözetici ve koruyucu edasıyla bakışını gösteren bir parçadır. Ayrıca Birinci İznik Konsül'ünü toplayan lider kendisidir ve şu an ki Hristiyanlık inancına yol gösteren birçok kural ve ritüel bu konsülde karar verilmiştir.

Şimdi gelelim "Julian the Apostate"e. Kendisi Constantine'in üvey kardeşinin oğludur ve İkinci Constantine'den sonra tahta geçer. Kendisi Hristiyan iken Pagan inancına geri dönmüştür bu yüzden Dönek Julian denir ve Neoplatonist bir felsefi görüşe sahiptir. Ayrıca son Pagan İmparatoru'dur. Sasaniler ile savaşmak için Doğu Seferine çıkar. Sefer yolu sırasında Ankyra (Ankara)'da bir sütun (ikinci fotoğraf) yaptırır. Seferi gayet başarılı geçse ve Pers başkenti olan Tizpon surlarına kadar dayansa da orayı ele geçiremez ve geri dönmeye başlar. Dönüş yolunda öldürülür. Öldürülürken şu sözleri söyler: "Vicisti, Galilae" yani: Sen kazandın İsa. Buradan belki de pagan olmakla pişman olduğu sonucu çıkartılabilir. Ayrıca kendisini öldürenin ordusunun içindeki bir Hristiyan asker olduğu düşünülmektedir. Bununla ilgili Sasaniler kayaya bir anıt işlerler. Anıtta ortada İkinci Ardashir adlı kral İkinci Shapur'dan tacı alırken Tanrı Mithra sol tarafta durur. Ayakları altındaki adam ise "Julian the Apostate"dir. Bir sonraki tarih ve arkeolojik eser incelememizde görüşmek üzere.

Her varoluşun bir derinliği var.
Acımasız, durdurmaya gücümüzün yetmeyeceği 'zaman'da kelebeğin rüyası nedir?

Bir kelebeğin rüyası Tanrıyla konuşmak olabilir.
Sormak ister belki neden?
Rüya gibi var olup yok olmak...

O yüzdendir kelebeklere olan naifliğim...

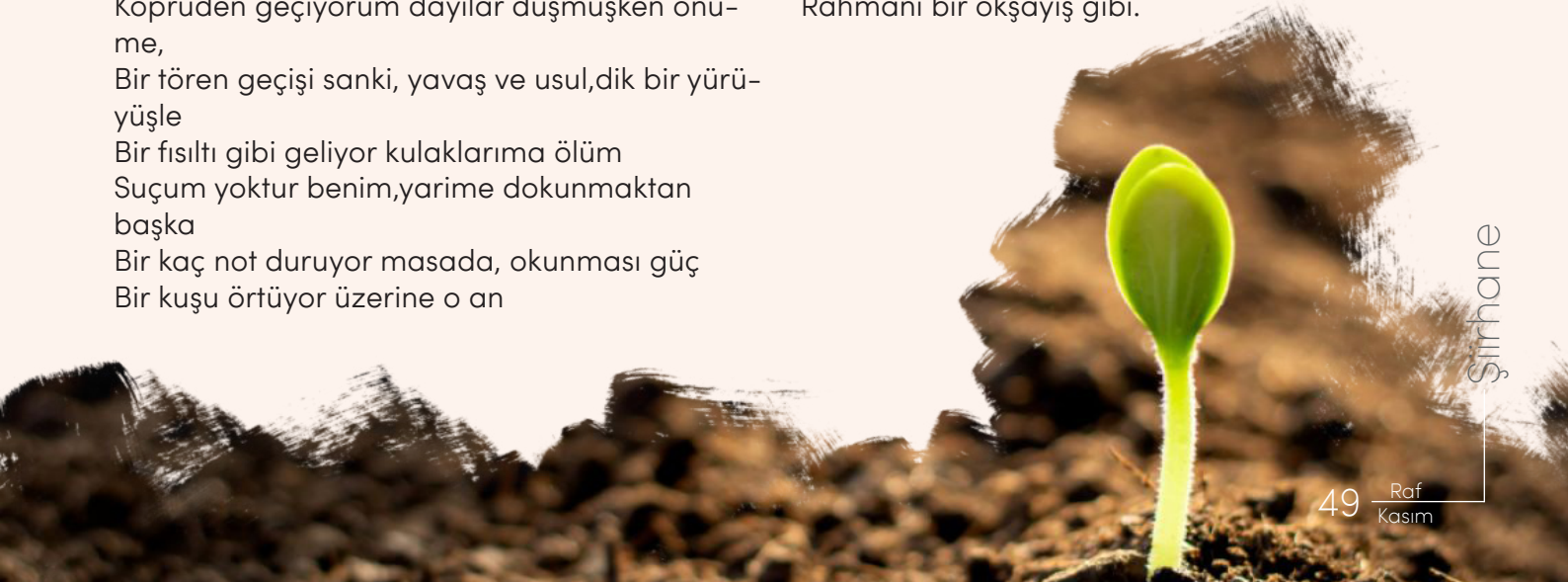
Varoluşun en acı ama en özgür halini onlara armağan etmiş Tanrı.
Çünkü insanlar sadece tek bir gün var olacaklarını bilselerdi, özgürlüğe sınıksız sarılıp zaman denen armağanın Tanrının cennetine kafa tuttuğunu hissedebilirlerdi.

Toprak ve Hayat

Yusuf Çatal

Evet yazılmıştı toprağa, evet kanımız çekilmekte
Biliyoruz, bilincindeyiz bu evetlerin
Şiirler, kaşınıyor göğsünden, büyük adamların
önünde
Hatta kanıyor şiirler,
Kalem sevişmiyor harflerle
Hayat yeşeriyor bu toprak da, öylemidir
Kasıklarım da bir sancı oluyor çocukların ağla-
ması
Bu vasiyeti toprağa adadım
Sen ey hayat, sen
Kana bulanmış bir yüzün gölgesimiydin baş
ucumda
Yoksa tanrının geceye bıraktığı gizemli bir el mi?
Yada bir aynanın parçalanmış tarafı,
Kim dedi bunu, bu ses nerden gelmişti
Kulaklarımız alışmıştı, alışılmış şeylere
Aşınayım bu çığlıklara
Köprüden geçiyorum dayılar düşmüşken önü-
me,
Bir tören geçişi sanki, yavaş ve usul, dik bir yürü-
yüşle
Bir fısıltı gibi geliyor kulaklarıma ölüm
Suçum yoktur benim, yarime dokunmaktan
başka
Bir kaç not duruyor masada, okunması güç
Bir kuşu örtüyor üzerine o an

Kapatıyor, kapatıyor, kapatıyor
Bu sevişmenin ellerini, örtüyor bir kuşla
Bedenindeki mavi oyuk, geçiş güzergahıdır o
kuşun
Dokunması güç
Ben bu sevişmeyle yaşıtım artık
Silahım düştü ellerimden
Ölüm,
Toprak ve hayatla aynı yaşta
Sevinçle koşuyorum artık ben her yere
Silahım düştü ellerimden
Güneşi ve yarimin ellerini tutuyorum,
Serenadlar okunuyor
Yarimin ıtır kokan ellerine,
Bir yaprak gibi süzülüyorum
Dokun ve okşa bedenimi,
Aydınlık ve ıtır kokan ellerinle
Ve bin yıl sonra unutulmasın bu dokunuş,
Rahmani bir okşayış gibi.

RAF

Kasım 2020

rafdergi20@gmail.com

raf_dergi

raf.dergi